

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL LI
SEPTEMBRIE — OCTOMBRIE
1973

C U P R I N S

— <i>Realități contemporane</i>	Redacția
— <i>Pe El îl propovăduim noi</i>	M. T. Pirvan
— <i>Un vas ales</i>	H. Artinian
— <i>Rugăciunea lui Hristos de mijlocire</i>	D. I. Bădescu
— <i>Azi ne aparține</i>	C. Alexe
— <i>Consacrat pentru slujire</i>	D. Popa
— <i>Necrolog</i>	D. Popa
— <i>Epistola către evrei</i>	Exeget
— <i>File de arheologie biblică</i>	C. Adv.
— <i>Necrolog</i>	D. Popa

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.

Redacția și administrația :

București — Str. Labirint Nr. 116 — Sectorul 4 Tel. 21.59.60.

Redactor :

DUMITRU POPA

C onsemnăn în cele ce urmează ecoul la scară mondială a vizitei pe care Excelența Sa Dl. Nicolae Ceaușescu, Președinte al Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România și D-na Elena Ceaușescu, au făcut-o în America Latină. Prin vocea și activitatea celui mai autorizat reprezentant al României Socialiste, popoarele din țările latino-americane vizitate au putut lua cunoștință de valorile materiale și culturale ale poporului nostru.

CUBA, COSTA — RICA, VENEZUELA, COLUMBIA, ECUADOR și PERU, iată etapele soliei de pace și colaborare între națiunile lumii, moment de profunde semnificații istorice în dezvoltarea relațiilor româno-latino-americane.

Această călătorie a constituit o expresie a dinamismului și principialității politicii externe a României. Popoarele latino-americane au putut să cunoască mai bine modul cum gîndește poporul nostru, viziunea sa asupra lui însuși și asupra lumii. O viziune coerentă și clară. Desigur că această viziune este transpusă în actele națiunii române, în desfășurarea politicii interne și externe a patriei noastre.

În primul rînd, conducerea destinului propriu trebuie să-i aparțină și îi aparține, poporul român, conducerea noastră de stat, înțelegînd să folosească acest drept inalienabil spre propășirea și dezvoltarea multilaterală a patriei socialiste, spre îmbogățirea vieții lui materiale și spirituale spre edificarea unei vieți noi și prospere. Viziunea lui asupra lumii implică respectul pentru valorile

REALITĂȚI CONTINUT ENZAPORP E

altor popoare, dorința de a stabili relații de stimă, egalitate, de respectarea dreptului fiecărui popor de a-și organiza destinele conform voinței și aspirațiilor lui.

Iată principiile ce au stat la baza acestor vizite. Documentele semnate cu această ocazie, acordurile și înțelegerile convenite, ilustrează în mod pregnant faptul că România Socialistă se pronunță pentru un nou tip de relații între state.

Documentele elaborate în timpul vizitei, relevă în chip grăitor marile posibilități pe care le oferă dialogul constructiv, deschis.

Poporul român s-a înfățișat astfel lumii latino-americane ca un popor care înțelege să muncească cu abnegație și devotament, să întindă cu sinceritate o mînă prietenească, să inspire încredere, să fie socotit prieten de nădejde la bine sau la greu.

O asemenea viziune — ilustrată în mod strălucit de-a lungul celor 24 de zile — a trezit un remarcabil elan în rîndul popoarelor din țările vizitate, dornice, după cum se știe, să stabilească noi prietenii, pe bază de egalitate și respect reciproc.

O asemenea viziune și transpunerea ei în acte concrete au sporit prestigiul țării noastre.

Eveniment de însemnătate istorică, vizita Excelenței Sale Domnului Nicolae Ceaușescu în Cuba, Costa Rica, Venezuela, Columbia, Ecuador și Peru a deschis largi perspective în planul relațiilor de cooperare ale României cu aceste țări, a adus continentului latino-american solia de pace, solidaritate și prietenie a poporului român.

Redacția

Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Isus Hristos. Căci Dumnezeu care a zis: "Să lumineze lumina din întuneric", ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos" 2 Cor. 4,5,6

"Dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit... căci n-am avut de gând să știm între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit" 1 Cor. 1,23 : 2,3.

Cuvintele de mai sus arată cum a înțeles apostolul Pavel să-și îndeplinească chemarea și însărcinarea dată direct de Domnul Isus Hristos, când i s-a arătat pe drumul spre Damasc. Această chemare a apostolului Pavel, Domnul o făcuse cunoscut și lui Anania prin cuvintele: „Du-te căci el este un vas pe care l-am ales ca să ducă Numele Meu înaintea Neamurilor”.

Conștient de chemarea pe care Domnul i-a făcut-o prin harul Său, apostolul Pavel a avut ca țintă a vieții sale cunoașterea deplină a lui Hristos, ca astfel să-L poată propovădui celor la care a fost trimis. Cu privire la împlinirea slujbei sale el scria către credincioșii din Roma: „Eu îmi îndeplinesc cu scumpătate slujba Evangheliei... îmi slăvesc slujba mea” Rom. 15,15; 11,13.

Despre împlinirea cu credincioșie și sîrg a apostoliei sale citim următoarea apreciere: „Dacă-i vom căuta comparație printre cei mai mari predicatori, misionari și organizatori ai vieții bisericești ai lumii creștine, toți aceștia pălesc în fața figurei strălucitoare a marelui apostol. Și altor sfinți le-a dat Dumnezeu daruri mari, dar niciunul din slujitorii lui Dumnezeu n-a ajuns însă la asemenea înălțime, n-a avut atâtea daruri. Niciodată n-a primit darurile Sfântului Duh în așa bogată revărsare, n-a primit în muritorul său trup o pecetie așa de vădită a Domnului. În cursul vieții sale el n-a fost nicidecum în urma celor mai înalți apostoli, și fără îndoială se înalță mareș mai presus de cei mai mari sfinți, care s-au sîrguit cîndva de atunci să urmeze pilda în slu-

PE EL

ÎL PROPOVĂDUIM NOI

„Pe EL îl propovăduim noi” Col. 1, 28.

jire și devotament față de Domnul”.

Dar apostolul Pavel a căutat să însușească același zel și credincioșie în slujire și conlucrătorilor săi care urmau să continue lucrarea pe ogorul Evangheliei. Lui Timotei îi scria: „Tu însă ai urmărit de aproape învățătura mea, purtarea mea, hotărîrea mea, credința mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea, răbdarea mea... Te rog fierbinte înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Isus Hristos, care are să judece viii și morșii, și pentru arătarea și împărășia Sa : propovăduiește Cuvîntul, stăruiește asupra lui”... 2 Tim. 3,10 ; 4,1.2.

Indemnul acesta și exemplul apostolului Pavel a călăuzit în decursul vremii pe toți slujitorii lui Hristos.

Pe EL, pe Hristos cel răstignit, L-au propovăduit întotdeauna adevărații slujitori ai lui Hristos.

Spurgeon în una din scrierile sale spunea : „Concluzia celor ce vreau să vă spun este : Frații mei propovăduiți pe Hristos și totdeauna numai pe Hristos. El este Evanghelia întreagă. Persoana Sa, slujba Sa, lucrarea Sa trebuie să fie tema cea mai cuprinzătoare a noastră. Trebuie vestit ascultătorilor Mintuitorul și calea spre El... O, fie ca slujitorii credincioși să predice iarăși și iarăși pe Cel răstignit... Binecuvîntată este predica în care Hristos este Cel dintîi și Cel de pe urmă”.

Ca slujitor al lui Hristos îți împlinești această datorie precum a făcut-o și apostolul Pavel, care nu se propovăduia pe sine, ci pe Hristos ?

Cineva făcea următoarea observație : „Adventiștii de Ziua a Șaptea predică Sabatul, reforma sanitară, iadul, Satana, Spiritul profetic, etc., în loc de a predica pe Hristos” și confirmă : „Puneți pe Hristos în solia voastră cînd predicați despre

Daniel 2 sau Apocalips 13, a doua venire sau despre cer”.

Dar cum stau lucrurile, care este realitatea. Cum poate cineva să predice despre Sabat și să nu predice pe Hristos ? El este Domnul Sabatului. Hristos l-a întemeiat. Cum putem să-L punem pe Hristos în Sabat ? Da El este deja acolo.

Cum poate cineva să predice despre Sanctuar și să nu predice și pe Hristos. El este marele preot, mielul, focul ce consumă, lumina candelabrului, cărbunii de pe altar, piinile punerii înainte, șechina, ușa, calea spre Sfînta Sfîntelor. Cum putem pune pe Hristos în Sanctuar. El este deja acolo, și n-ar fi muncă ușoară ca să-L scoți de acolo, să-L lași pe dinafară.

Cum poate cineva să pună pe Hristos în Spiritul Profeției, cînd El este acolo ? Nu spune Scriptura că Spiritul profeției este „mărturia lui Isus” ? Apoc. 19,10. El este Spiritul Profeției!

Cu privire la soarta celor păcătoși ? Este Hristos asociat în această doctrină ? Isus spune : „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” Ioan 3,16. Hristos întilnește făpturile Sale pe calea largă și le spune : „Pentru ce să muriți ?” Ier. 27,13. „Întoarceți-vă de la calea voastră rea” și trăiți. Ezechiel 33,11.

Pune pe Hristos în Apoc. 13 și în Daniel 2 ? Da El este acolo. „Mielul care a fost înjunghiat de la întemeierea lumii”, și „Cine este o stîncă afară de Dumnezeuul nostru ?” Ps. 18,31. Vorbind despre piatră, Hristos spunea : „Cine va cădea pe piatra aceasta va fi zdrobit ; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera” Mat. 21,44. Hristos nu este nevoie să fie pus în aceste capitole, El este acolo. Să nu-L lăsăm afară.

Cu privire la reforma sanitară. Este Hristos în doctrina vie-

țuirii sănătoase? Da, este inima sau centrul ei. El declară prin apostolul Ioan: „Doresc ca toate lucrurile să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău” 3 Ioan 2.

Prin Moise Domnul spunea poporului: „Iată v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul Dumnezeu meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire. Să le păziți și să le împliniți, căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră, înaintea popoarelor care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și va zice: „Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!” „Dacă veți asculta aceste porunci, dacă le veți păzi și împlini, Domnul Dumnezeuul tău, va ținea față de tine legământul și îndurarea, cu care S-a jurat părinților tăi... Domnul va depărta de tine orice boală; nu-ți va trimite nici una din acele molime rele...” Deut. 4,5,6.; 7,12.15 p.p. Nu scoate reforma sanitară din învățăturile lui Isus, dar nici nu-L lăsa pe El în afara acestei doctrine binecuvântată.

Nimeni nu poate predica adevărul evanghelic și să nu-L predice pe Hristos, căci El a zis: „Eu sînt calea, adevărul și viața”. Nu este nevoie ca Hristos să fie pus în solia adevărului. El este deja acolo.

Însă a folosi pur și simplu numele lui Hristos, în predicile noastre, ori la ce s-ar referi ele, nu înseamnă că noi propovăduim pe Hristos. Isus zice: „Mulți Imi vor zice în ziua aceea: 'Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?' Atunci le voi spune curat: 'Niciodată nu v-am cunoscut!' Nu oricine-Mi zice: 'Doamne, Doamne', va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu, care este în ceruri” Mat. 7,22.23.21.

Deși Hristos e prezent în toate punctele doctrinei și a soliei celor trei ingeri, într-un singur mod, sau pe o singură cale un pastor poate lăsa pe Hristos afară din soliile ce le prezintă și aceasta este de a-L lăsa afară din inima sa.

Este posibil ca doi pastori să predice aceeași predică și unul să-L predice pe Hristos iar altul să-L lase afară, pentru că Hristos este ca un parfum cu un miros plăcut sigilat în ambalajul său. Pină cînd vasul nu se sparge nu poate da nici o binecuvîntare. Nu e Hristos în inimă, nu va fi nici în predică, oricît am rosti de des și de puternic numele Lui. Nu vreau să spun aceasta sau să dau cumva sugestia că conținutul predicii nu contează. Contează. Și orice înaintare sau creștere a pastorului va dovedi că și predicile sale au crescut în raport cu înaintarea sa; și iar va fi cazul ca un pastor plin cu harul lui Dumnezeu, privind înapoi peste filele predicilor sale, să mai găsească o predică pregătită atunci la început, pe care să mai fie dispus să o mai prezinte acum.

Dar predicarea nu înseamnă numai pregătirea unor predici și prezentarea lor ascultătorilor, ci înseamnă ceva mai mult, înseamnă și pregătirea interioară, sufletească a predicatorului și aceasta se va transmite ascultătorilor, ei o vor simți.

Inspirația divină ne spune: „Cine se pregătește pentru lucrarea de predicare nu trebuie să uite, că pregătirea inimii este mai importantă decît toate, locul ei nu-l poate lua nici pregătirea minții și nici cultura teologică. Razele luminoase ale Soarelui dreptății, trebuie să pătrundă inima lucrătorului și să curățească umblarea sa, înainte ca lumina de la tronul lui Dumnezeu, să poată lumina prin el pe acei ce sînt în întuneric”.

În sensul acesta înalt, al creșterii spirituale în decursul anilor, va fi și o creștere a creștinului, a expresiilor. O schimbare a predicilor, da. A doctrinei niciodată. Să nu coborîm glorioasele doctrine a acestei solii minunate la ceva neesențial, neînsemnat, fără putere, ceva uscat.

Să nu facem din doctrinele bisericii advente ceva sec, prin faptul că Hristos nu se află acolo, ca nădejde a slavei. El stă la ușă și bate. Ii vei permite să intre, va fi în tine și Il vei prezenta odată cu solia.

Cuvîntul inspirat ne spune: „Servii lui Dumnezeu trebuie

să înfățișeze pe Hristos în plinătatea Sa, în predicile lor pentru ca ascultătorii să dobîndească o credință sănătoasă. Multe predici se aseamănă cu jertfa lui Cain, care era o jertfă fără Hristos. Punctul de greutate al soliei noastre nu este numai Legea lui Dumnezeu ci și credința în Hristos.

„Mulți dintre predicatori au ținut numai cuvîntări și au adus dovezi despre unele principii biblice, iar despre puterea salvatoare a Mintuitorului, nici nu amintesc.

„Cuvîntările despre principii sînt importante, pentru ca ascultătorii să recunoască lanțul adevărului, ochi cu ochi, ca un întreg, dar nici o cuvîntare nu trebuie ținută fără a înfățișa pe Hristos Cel crucificat ca temelie a Evangheliei.

„La crucea lui Hristos se întilnește harul și adevărul; dreptatea și pacea se sărută. Prin cuvîntul predicat îndreaptă privirea spre Golgota și prin credința în El să poată primi credinciosul iertare, har și putere pentru o viață sfîntă.

„Nici o cuvîntare pompoasă, nici o pologhiie nu poate ajuta. Nu vă avîntați pe înălțimi amestitoare, încît ascultătorii să nu vă poată urma, și chiar dacă ar putea, ei nu vor avea nici un folos spiritual. Propovăduiți principiile simple date de Hristos. Povestiți istoria vieții Sale de tîgăduire și jertfire de sine, istoria umilinței și a morții Sale, a învierii și a înălțării la cer, a mijlocirii Sale pentru păcătoșii în Sanctuarul ceresc”.

Dacă ne-am făcut vinovați lăsînd pe Isus afară din doctrina bisericii rămășiței pentru că L-am lăsat afară din inima noastră, pentru că ne-am propovăduit pe noi sau înțelepciunea noastră, să ne rugăm ca El să poată intra în noi, și împlinindu-se însărcinarea primită de a-L propovădui pe El, pe Hristos cel răstignit, să putem zice împreună cu apostolul Pavel: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă întotdeauna în carul Lui de biruință în Hristos, și care răspîndește prin noi în orice loc mi-reasma cunoștinței Lui”.

M. T. PIRVAN

Anania era un ucenic devotat și un membru valoros al comunității din Damasc. El era foarte preocupat și oarecum tulburat de vestile care circulau în cetatea Damascului. Se spunea că aprigul persecutor al fragedei biserici creștine, Saul, și-a îndreptat privirile și spre comunitatea din Damasc. Saul se afirmase deja în faptele lui de cruzime. Raportul inspirat spune despre el: „sufla încă amenințarea și uciderea împotriva ucenicilor Domnului“ Fap. 9,1. El se hotărîse ca, prin orice mijloc, și cu orice preț, să curețe pămîntul de urmașii Noului Învățător.

Saul din Tars își începuse această activitate nefastă și pustiitoare, odată cu exterminarea arhidiaconului Ștefan. El a fost martor la uciderea acestui ucenic blind și umil, dar puternic în rugăciuni și în predicarea Cuvîntului. El a supravegheat pe oamenii care, semnînd mai mult cu fiarele, s-au aruncat răcnind cu furie asupra lui Ștefan, ca să-l omoare cu pietre. Acesta, după primele lovituri, văzînd că soarta îi este pecetluită, s-a rugat Mintuitorului său, și I-a zis: „Doamne Isuse, primește duhul meu“! Apoi, rănit grav, și probabil cu sîngele curgînd șiroi de pe capul și de pe fața lui, a căzut la pămînt, mai întîi în genunchi, și a fost auzit strigînd: „Doamne, nu le ține în semă păcatul acesta!“ Și astfel, sub ploaia nemiloasă a pietrelor, sfîntul Ștefan, primul martir al bisericii creștine, și-a încheiat viața pe pămîntul acesta.

În scena aceasta teribilă și cutremurătoare, Saul apare de de prima dată ca un tînăr care păzea hainele celor ce luaseră teribila răspundere de a aduce la tăcere glasul ucenicului martir.

Din cele relatate de Sfintele Scripturi, reiese că, scena uciderii lui Ștefan, precum și rugăciunile înduioșătoare ale muribundului în favoarea persecutorilor săi, nu l-au mișcat deloc pe Saul. Din contră, pare-se că i-a trezit gustul de a face cu toți urmașii lui Hristos, așa cum se făcuse cu Ștefan.

Și astfel, cu toată vehemența sufletului său, și cu toată ura care se adunase în inima sa, Saul s-a aruncat în arenă. Cîmpul lui de operații crude și sîngeroase, a fost mai întîi biserica din Ierusalim. Raportul care ne-a rămas din acele vremuri, spune: „Saul de partea lui, făcea prăpăd în biserică; intra în case, lua cu sila pe bărbați și pe femei, și-i arunca în temniță“ Fap. 8,3.

În fața unei asemenea furii, mulți au plecat din Ierusalim ca să-și scape viața. Oamenii tremurau la auzirea numelui lui. El nu voia să știe ce e mila. Rugămintele și implorările bărbaților și femeilor nu-l puteau îndupleca. O singură țintă îl stăpînea: Stirpirea noiei credințe.

Cînd a socotit că deocamdată - destul cit a făcut în Ierusalim, și-a îndreptat privirile spre alt centru. Gîndurile lui întrecute de ură și răzbunare, s-au oprit asupra Damascului. Noua doctrină a dragostei și a păcii se răspîndise cu repeziune în Damasc.

Cu acest nou plan în gîndul său Saul s-a prezentat la conducătorii iudeilor și le-a cerut asentimentul și documentele necesare. Înarmat cu acestea, și însoțit de o gardă care să-l ajute la punerea în aplicare a planurilor sale, s-a îndreptat spre Damasc. Dar știrea a ajuns înaintea lui. Credincioșii din Damasc au fost cuprinși de îngrijorare și teamă.

În această stare era și Anania. În strîmtoarea sufletului său, de sigur că, gîndurile și inima lui s-au întors spre Dumnezeu. Probabil că s-a rugat cu ardoare ca Mintuitorul să-și ocrotească prețioasa Lui turmă din cetatea Damascului. În timpul acestor mijlociri, citim că „Domnul i-a zis într-o vedenie: 'Anania! Iată-mă Doamne', a răspuns el. Și Domnul i-a zis: 'Scoală-te, și du-te pe ulița care se cheamă Dreaptă, și caută în casa lui Iuda, pe unul zis Saul, un om din Tars. Căci iată el se roagă; și a văzut în vedenie pe un om, numit Anania, intrînd la el și punîndu-și mîinile peste el, ca să-și capete vederea'“. Fapt. 9,11-12.

Anania a rămas înmărmurit. Ce auzise el despre Saul, ce aștepta el în zilele următoare și cu ce i se spunea acum, l-au făcut să fie pierdut în uimire și în descumpănire pentru cîteva clipe.

Reiese că Anania nu știa ce se întimplase. Nu aflase încă marea întimplare și marea cotitură din viața lui Saul. Sub haina unui zel religios orb și rău canalizat, Mintuitorul știa că se află un suflet mare și nobil. Știa că dacă va fi luminat și bine îndrumat, avea să ajungă o unealtă prețioasă pentru risipirea întunericului păgînismului, și crearea unei lumi mai bune și mai vrednice de trăit. Și de aceea, Mintuitorul S-a ocupat personal de convertirea lui. Pentru convertirea altora, a trimis totdeauna pe diferiții Săi slujitori. Dar pentru convertirea lui Saul, nu a apelat la serviciile slujitorilor Săi, ci S-a hotărît să se ocupe personal de el.

La porțile Damascului, Isus s-a întîlnit cu aprigul Său împotrivor. Dintr-o convorbire plină de duioșie din partea Sa și plină de groază și uimire din partea lui Saul — convorbire

care nu a durat mai mult de câteva clipe — Saul și-a dat seama de greșeala lui enormă. A văzut imediat calea pierzării pe care apucase. Fulgerător i-au trecut prin mintea lui trezită, scenele faptelor sale de cruzime și oprimare. Dar în fața lui stătea Acela, care îi spusese că este „Isus“, pe care tu îl prigonești“. Acest Isus îi vorbea cu o bunătate și blîndețe, în care nu se vedea nici o urmă de ură sau răzbunare. Din ochii Lui se revărsau asupra lui Saul luminile unei dragoste nemuritoare. De acolo de unde căzuse la pămînt, cu inima sfișiată de durere și remușcări, și probabil hohotînd de plîns, s-a aruncat în brațele Mîntuitorului. Venise marea cotitură din viața lui. Din clipa aceea Saul I s-a consacrat. A luat hotărîrea de a-L servi cu tot atîta ardoare și zel, cu care lucrase pînă acum contra Lui. Cu mîinile întinse, ca într-o implorare supremă, L-a întrebat: „Doamne, ce vrei Tu ca să fac?“ „Scoală-te, i-a zis Domnul, intră în cetate, și îți se va spune ce trebuie să faci“.

Pentru faptul că Anania nu știa întîmplarea aceasta, îl vedem cum, în vedenia avută în casă la el, dînd semne de rezervă față de invitația primită. El își sprijinește această atitudine de rezervă pe argumente de cea mai mare valabilitate și actualitate. Într-un mod foarte cuviincios îi amintește Domnului, ca și cum Domnul nu ar fi știut de „relele pe care le-a făcut omul acesta sfinților Tăi în Ierusalim; ba și aici are puteri din partea preoșilor celor mai de seamă, ca să lege pe toți care chemă Numele Tău“.

Și acum vine răspunsul din partea Mîntuitorului la argumentele lui Anania. „Du-te, căci el este un vas, pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea Neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Izrael“ Fapte 9,13-15.

Anania nu s-a mai putut opune. El era un ucenic devotat și credincios. El nu a zăbovit din motive de necredință, ci din motive de neștiință. Cînd a primit lumina lucrărilor mărețe ale lui Dumnezeu, cînd a

văzut cît de deosebite sînt planurile și gîndurile bunătății veșnice și desăvîrșite, nu s-a mai opus. Cu inima plină de recunoștință și de laudă, a plecat să caute pe fostul și forte temutul prigonitor. Cînd a intrat în casa lui Iuda de pe ulița care se numea Dreaptă, a văzut pe Saul înconjurat de ucenici. Marea schimbare avusese loc. Saul din fața lui, nu mai semăna cu Saul despre care i se povestise atîtea. Avea în fața lui un tînăr umilit, blind, ce părea copleșit de descoperirea pe care o avusese și experiența prin care trecuse.

Anania a înaintat solemn către el. O atmosferă cerească a pus stăpînire peste toți. Părea că Duhul Sfînt lumina încăperea umilă. În tăcerea sfîntă care solemnizase toate sufletele, Anania și-a întins mîinile peste Saul, și i-a zis: „Frate Saule, Domnul Isus care îți S-a arătat pe drumul pe care veneai, m-a trimis ca să-ți capeți vederea, și să te umpli de Duhul Sfînt“. Chiar în clipa aceea, au căzut de pe ochii lui un fel de solzi, și el și-a căpătat vederea. Apoi s-a sculat și a fost botezat“ Fapte 9,17,18.

Odată cu ziua aceea memorabilă, Pavel, fostul Saul, și-a început activitatea sa prodigioasă. Istoria a consemnat cu fidelitate această activitate pusă în slujba omenirii. Într-adevăr el a fost un vas ales. Dumnezeu îl alesese pentru o lucrare deosebită, și Pavel nu a dezamăgit pe Mîntuitorul său. Nu știm cu precizie în ce an a avut loc convertizarea lui. Nu știm exact cîți ani a activat el în lucrarea la care a fost chemat. Nu putem spune cu precizie matematică data decapitării lui din ordinul lui Nero. Dar știm un lucru, și de fapt aceasta ne interesează. La adîncă bătrînețe, cînd se pregătea să meargă spre securea călăului, a privit înapoi la anii de activitate și de oboseli pline de sacrificii, și a putut să spună atît bisericii din zilele sale, cît și posterității: „M-am luptat, lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da,

în ziua aceea, Domnul Judecătorul Cel Drept“ 2 Tim. 4,7-8.

El a fost un vas ales. Vasul include noțiunea de recipient. Vasul este făcut ca să primească, să poarte ceva. Cînd vasul este prețios, și lucru care se pune în el este prețios, atunci este un vas ales, este un vas scump. Vasul adus de Maria, era de alabastru, și era plin cu mir de nard curat. Și gestul Mariei, de a oferi Lui vasul cu conținutul său, a fost lăudat de Mîntuitorul. Nicodim a adus la mormîntul Mîntuitorului un vas mare cu o amestecătură de aproape o sută de litri de smîrnă și de aloie. De sigur că ne uimește sacrificiul lui Nicodim.

Dar cel mai prețios vas, rămîne tot ființa omenească. Acela, care a fost făcut după chipul Creatorului, și care a fost răscumpărat prin moartea Fiului lui Dumnezeu, este neîntrecut în valoare, nu numai în fața oamenilor, dar mai mult în ochii lui Dumnezeu. Iar cel mai prețios conținut ce-l poate purta acest vas, este mireasma cunoașterii lui Hristos. Această cunoaștere este ca un parfum care se răspîndește și care atrage în mod plăcut și irezistibil. Un credincios răscumpărat de Mîntuitorul, și curățit prin singele Său, care a curs din mîinile și picioarele Sale pironite pe lemnul crucii, ajunge un vas prețios și inegalabil, atunci cînd Mîntuitorul îl umple cu mireasma cunoașterii Lui. Divinitatea poate lucra prin el, cum a lucrat prin Pavel, și poate să răspîndească prin el, în orice loc, acest parfum al mîntuirii oferită cu atîta dragoste de Dumnezeu.

Orice urmaș al Mîntuitorului, și orice slujbaş al Cuvîntului, este un vas. Ce ducem noi în aceste vase? Ce miroș răspîndim noi în orice loc?

Cel Care ne-a chemat și pe noi, așa cum a chemat și pe Pavel, poate oare să spună despre mine și despre tine: „El este un vas pe care l-am ales“?

Continuare în pag. 10-a

RUGĂCIUNEA LUI HRISTOS DE MIJLOCIRE

Domnul și Mîntuitorul nostru Isus Hristos, după o masă pascală împreună cu ucenicii Săi, înainte de crucificare, a instituit Cina ca o amintire a Sa, El adevăratul Paște. Prin moartea Sa ispășitoare, trebuia să ofere celor păcătoși salvarea. După Cină, El le-a arătat ucenicilor prin pilda cu vița de vie și ramurile ei, necesitatea unității lor în această lume: iubire și comuniune cu El și întreolaltă. În același timp, El i-a pregătit în vedere a ceea ce avea să întâmpine în urma crucificării Sale. El le făgădui un ajutor pentru timpul și împrejurările care urmau să vină, puterea și sprînjul Spiritului Sfînt. El i-a mîngîiat cu speranța revederii, care avea să le aducă o deplină bucurie în inimile lor.

După ce Mîntuitorul Isus Hristos a mîngîiat și a întărit pe ucenicii Săi în felul acesta, „a ridicat ochii spre cer”, și a rostit o rugăciune plină de înțeles, pe care noi o numim rugăciunea de Mare Preot a lui Isus. În această rugăciune, îl vedem pe Mîntuitorul mijlocind pe lângă Dumnezeu pentru ucenicii Săi. El a mijlocit pe lângă Tatăl Său și al nostru în ceruri. În această rugăciune, Mîntuitorul Isus Hristos, îl numește de patru ori Tatăl Său și al nostru. El îl numește de patru ori „Tatăl”, iar altă dată îl numește „Dumnezeule adevărat”. Pe Sine se numește o singură dată „Isus Hristos” și Fiul Său. Ținta vieții Sale pe acest pămînt fusese atinsă și de asemenea și scopul venirii Sale în această lume fusese îndeplinit. El se bucura în spirit. Din această lume El ajunse prin rugăciune la Dumnezeu. El a luat în brațele Sale iubitoare pe toți credincioșii Săi, și i-a prezentat Tatălui. El ne-a demonstrat adevărata Sa lucrare înaintea Tatălui. El ne-a demonstrat adevărata iubire dintre El și Tatăl Său. Noi ar trebui să privim rugăciunea Sa cu cel mai mare respect, rugîndu-ne, citind-o și studiind-o.

Ea se împarte în trei părți principale. El S-a rugat pentru Sine, ca Tatăl să-L mărească și să-L slăvească, cu slava cu care era El slăvit înainte de întemeierea lumii; „Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte, de a fi lumea”. Ioan 17,5. El S-a rugat pentru ucenicii de atunci și pentru toți credincioșii (Versetul 6—26). Isus proslăvise pe Tatăl pe pămînt. Tatăl îi dăduse putere peste orice făptură. La toți, care-I fuseseră dați, le dă viață veșnică: „Și viața veșnică

este aceasta, ca să Te cunoască pe Tine însuși, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu” Ioan 17,3. El S-a sfințit pe Sine însuși pentru ai Săi, în serviciul lui Dumnezeu și pentru jertfirea de Sine la cruce: „Eu insumi, Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr” (Versetul 19).

De șapte ori vorbește Isus despre cei credincioși, pe care Tatăl îi dăduse Lui. Isus Hristos era darul iubirii lui Dumnezeu pentru omenire, și credincioșii sînt darul iubirii lui Dumnezeu pentru Isus Hristos. Isus Hristos este Acela, care recomandă pe credincioși Tatălui. Ei sînt dați Lui spre a fi păziți și sfințiți. Prin urmare asupra Tatălui se află grija și asigurarea credincioșilor de a fi păziți. Atîta timp, cît Isus Hristos a fost pe pămînt, Hristos a păzit pe credincioșii Săi, în Numele Tatălui. Niciunul din ei n-a fost pierdut afară de „fiul pierzării”. Expresia de „fiul pierzării” este amintită de două ori în Sfînta Scriptură. „Cînd eram cu ei în lume, îi păzeam Eu în Numele Tău. Eu am păzit pe aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, și nimeni din ei n-a pierit, afară de fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura” Ioan 17,12; 2 Tes. 2,3,4: „Nimeni să nu vă amăgească în vre-un chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință, și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării”.

Hristos S-a rugat mai întîi pentru ucenicii Săi, și apoi pentru aceia care vor crede în El prin cuvîntul lor. În mod indirect, Mîntuitorul S-a rugat pentru lume: „Pentru ei Mă rog, nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat Tu; pentru că sînt ai Tăi. Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvîntul lor” Ioan 17,19,20. El S-a rugat pentru ai Săi în Numele Tatălui Său, ca El să-i păzească de cel rău. El a rugat pe Tatăl, ca să-i sfințească în adevărul Său, prin cuvîntul adevărului. El S-a rugat ca ei să fie cu adevărat una, după cum Tatăl și Fiul sînt cu adevărat una. Pentru ce? Pentru ca lumea să recunoască că ei sînt cu adevărat una și că Tatăl L-a trimis, așa după cum ei îl iubesc: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu Tată ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă, că Tu M-ai trimis” Ioan 17,20,21.

El era una cu întreaga lume a credincioșilor, o inimă și un suflet. „Cînd au auzit ei aceste lucruri, și-au ridicat glasul lor împreună către Dumnezeu, și au zis: Stăpîne, Doamne, care ai făcut cerurile și pămîntul, marea și tot ce

este în ele! Tu ai zis prin Duhul Sfînt, prin gura părintelui nostru David, robul Tău: „Pentru ce se întărită neamurile și pentru ce cugăță neamurile lucruri deșarte? Împărații pămîntului s-au întărit și răscolat și domnitorii s-au unit împotriva Domnului și împotriva Unului Său. În adevăr împotriva Robului Tău Celui Sfînt, Isus, pe care L-ai uns, Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu neamurile și cu noroadele lui Israel”. Faptele 4,24—27.

Isus i-a prezentat pe ai Săi Tatălui cu toate lipsurile și nedesăvirșirile lor, și mărturia că ei au primit cuvîntul lor și l-au păstrat și cred că El a fost trimis de Tatăl, că El a ieșit de la Tatăl: „Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau și Tu Mi i-ai dat; și ei au păzit Cuvîntul Tău”. Căci le-am dat cuvîntul pe care Mi l-ai dat Tu. Ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat, că de la Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis. Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut; dar Eu Te-am cunoscut; și a-ceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis”. Ioan 17,6,8,25. El i-a trimis pe ei, așa după cum Tatăl L-a trimis pe El. El era preamărit în ei. Ei nu erau din lume, la fel ca și El. El era preamărit în ei. El se ruga pentru ei nu ca ei să fie luați din lume, ci ca ei să fie păziți de cel rău.

Care sînt darurile pe care Isus le-a dat aceluia, pe care Isus le primise de la Tatăl? Viața veșnică: „După cum le-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viață veșnică tuturor aceluia, pe care i-ai dat Tu”. Ioan 17,2. Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor, pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau și Tu Mi i-ai dat; și ei au păzit Cuvîntul Tău”. Ioan 17,6,26: „Căci le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit, și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis” Ioan 17,8,26: „Bucuria Lui: „Dar acum Eu vin la Tine; și spun aceste lucruri, pe cînd încă sînt în lume, pentru ca să aibă în ei bucuria Mea deplină” Ioan 17,13. Care a fost scopul tuturor cererilor Sale? „Le-am făcut cunoscut Numele Tău, și-L voi mai face cunoscut, pentru ca ei să aibă iubirea cu care M-ai iubit Tu pe Mine, să fie în ei, și Eu în Tine: „Dar acum Eu vin la Tine, și spun aceste lucruri, pe cînd sînt încă în lume, pentru ca ei să aibă în ei bucuria Mea deplină. Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău, și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei, și Eu să fiu în Ei” Ioan 17,13,26.

D. I. BĂDESCU

AZI — NE APARTINE

Domnul Isus a rostit memorabilele Sale cuvinte, în Predica de pe Munte, când a zis :

„Nu vă îngrijorați dar de ziua de mâine : căci ziua de mâine se va îngrijora de ea însăși. Ajunge zilei necazul ei” Matei 6,34.

Ca oameni, ne aparține nu-mai ziua de azi. Noi nu știm ce va aduce ziua de mâine. Aceasta poate fi o binecuvântare pentru vasul nostru de lut. Dar acest adevăr nu trebuie să ne facă indolenți pentru ziua de mâine. Încrezându-ne în Dumnezeu pentru toată viața noastră noi trebuie în același timp să plănuim și să muncim pentru a face tot ceea ce stă în dreptul nostru în a ne asigura cele necesare vieții după porunca : „Să-ți faci tot lucrul tău”.

Ziua de ieri aparține trecutului. Ea nu mai poate fi înlocuită și nici rechemată. Ea a fost încadrată și îmbrățișată cu toată puterea de istorie ; din miinile ei nu mai scapă. Cu ziua de ieri nu ne vom mai întâlni niciodată. Ea aparține infinitului, lui Dumnezeu. Dar ziua de azi stă în fața noastră. Istoria ei se scrie sub ochii noștri, cu încredințarea noastră, cu brațele noastre, cu priceperea și înțelepciunea noastră, cu voința noastră ; ne aparține cu munca noastră, cu planurile noastre înțelepte. Această porțiune mică și firavă de timp ne-a fost încredințată nouă și noi trebuie să dăm socoteala exactă de felul cum am folosit-o, de felul cum am trăit-o. Spunea astfel un scriitor despre datoriile noastre pentru ziua de azi ; „Dă azi tot ce poți mai bun Patriei, ca mâine să binemerți de la ea și viitorimea să te binecuvînteze”. Iar Spiritul Profetic spune ; „Despre niciunul dintre talanții

incredințați nouă, El nu ne va cere o socoteală mai amănunțită decît de timpul nostru.... Sîntem îndemnați să răscumpărăm timpul. Cel pierdut nu mai poate fi niciodată recîștigat. Nici o clipă nu mai poate fi rechemată. Singurul mod de a ne răscumpăra timpul este folosirea conștiințioasă a aceluia care ne-a mai rămas...”

Dacă am ști că mai avem de trăit numai ziua de azi, nu ne-am gândi s-o trăim cu totul diferit decît celelalte zile de pînă acum ? Cu siguranță că atunci am oferi mai mult din timpul acestei zile lucrurilor de cea mai mare importanță pentru viață ; am rezolva problemele majore și am neglija pe cele minore. Am avea în vedere prioritățile și am da la o parte nimicurile. În cazul acesta, dragostea și bunăvoința, bunătatea și amabilitatea, despărțirea de tot ceea ce este firesc ar caracteriza acțiunile noastre. Gîndurile noastre s-ar concentra mai mult asupra altora și mai puțin asupra noastră. Hristos ar avea pentru noi ca oameni ai credinței cea mai mare importanță. Atunci am gîndi de două ori înainte de a deschide gura și am fi mult mai atenți și conștiințioși în acțiunile noastre.

Cineva l-a întrebat pe John Wesley ce-ar face el dacă ar ști că mai are de trăit doar o singură zi ? La această întrebare reformatorul răspunse : „Aș proceda ca de obicei ; mi-aș face rugăciunea personală de consacrare dimineța ; mi-aș îndeplini cu seriozitate datoriile programate pentru acea zi ; să fie făcute toate și bine. Mi-aș pregăti predica și seara mi-aș îndrepta pașii spre biserică. Acolo aș spune-o cu toată con-

vingerea, așa cum de fapt procedez în fiecare zi ; apoi m-aș întoarce acasă liniștit ca să mor...”

Cu privire la natura noastră trecătoare, Biblia ne amintește că omul este ca iarba care încolțește dimineța ; înflorește și crește în cursul zilei iar seara este tăiată și se usucă. (Ps.90 5,6). De cîte ori am văzut cu ochii noștri acest adevăr și de cîte ori asemenea fapte ne-au dat de gîndit ! Sîntem îndurați atunci cînd auzim de cineva cunoscut și iubit, despre care știm că s-a întreținut cu noi, era sănătos și plin de vigoare și apoi nu mai este. Îmi povestea zilele trecute cineva adinc impresionat următoarele : „Am fost acasă și am stat de vorbă zilele trecute cu unchiul meu ; era sănătos, în plină vigoare și încrezător în viitor. Ne-am despărțit bucuroși. A doua zi sînt chemat cu telegramă la înmormîntarea lui. Ieșise pe stradă în timp ce unei mașini, care tocmai trecea pe acolo, i se sparge cauciucul, șoferul pierde controlul direcției, și mașina se urcă pe caldarîmul străzii și-l accidentează mortal”. Se pare că aceasta este prima parte comună a tuturor muritorilor. Viața este firavă și limitată în lungimea ei în comparație cu timpul ce nu cunoaște vremelnicia. De ce atunci să sacrificăm ziua de azi în inactivitate, într-o viață lipsită de sens fără a aduce un aport substanțial societății, familiei, bisericii ? Un proverb german zice : „Mîine, mîine, numai azi nu, strigă din răspuneri toți oamenii leneși” ; pentru că nu vor să dea nimic azi societății, căreia îi sînt datori. Deoarece soarele va răsări cu siguranță mâine dimineată și nimeni nu ne poate

asigura că îl vom vedea, n-ar trebui pentru aceasta să cugetăm cu seriozitate ce trebuie să facem azi ?

Apostolul Pavel precizează atitudinea noastră pentru azi în cuvintele : „.....,să n-apună soarele peste mînia voastră”(Efe-seni 4,26). Nu cumva acela care se găsește într-o stare de mînie cînd apune soarele ar putea avea ceva foarte important de pierdut ?” Cu siguranță că apostolul Pavel a fost impresionat și îngrijorat de vremelnicia vieții noastre. De aceea dacă o greșeală a fost făcută astăzi, nu trebuie amînată rezolvarea ei — nici față de alții și nici pentru siguranța propriului tău suflet — la gîndul că mai este și mîine o zi. Domnul Isus spune categoric : „....Lasă-ți (azi, acum, imediat) darul acolo înaintea altarului și du-te întîi de împacă-te cu fratele tău : apoi vino și adu-ți darul...” (Matei 5,24). Sau cum spunea apostolul Petru, avînd în vedere atmosfera familiei : „....ca să nu fie împiedicate azi rugăciunile voastre... bărbaților purtați-vă și voi, la rîndul vostru cu înțelepciune cu nevestele voastre, dînd cinste femeii ca unui vas mai slab, ca unele cari vor moșteni împreună cu voi harul vieții” (1 Petru 3,7). Sau sfatul apostolului Pavel : „....,Copii ascultați (azi) în Domnul pe părinții voștri, căci este drept. Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta — este cea dintîi poruncă însoțită de o făgăduință — ca să fii fericit (chiar azi) și să trăiești multă vreme pe pămînt. Și voi părinților nu întăriți la mînie pe copiii voștri, ci creșteți-i (azi) în mustrarea și învățătura Domnului” (Ef. 6,1-4).

Fă azi tot ce poți, tot ce trebuie, tot ce ți se cere și tot ce este spre binele tău și al semenului tău; nu amîna nimic pentru mîine. Cel căzut între til-

hari avea nevoie azi de ajutor și nu mîine. Ziua de mîine s-ar putea să nu mai răsară pentru mulți oameni și o faptă bună cerută pentru azi, sau un regret exprimat pentru o faptă rea, sau o îndreptare amînată, sau o scuză adresată unui frate jignit, poate să nu se mai producă niciodată pentru tine și pentru mine. În cazul acesta, dacă ți-ai pierdut cumpătul și te-ai lăsat biruit de mînie, ai rănit inima cuiva prin asprimea ta, prin cuvintele grosolane, sau ai atins prestigiul cuiva, de ce să amîni rezolvarea pentru mîine — ziua de care nu ești sigur — și să nu faci AZI ce ți se cere să faci ? Nu este nici o bravură să amîni pentru o altă zi, ceea ce trebuie și ești dator să faci azi. Dacă îți intră o așchie în deget, sau un corp străin în ochi, sau inima nu mai bate regulat, amîni pentru altă dată, sau intervii imediat și prompt ? Numai dacă vom căuta în umilință să ne facem AZI datoriile cu conștiinciozitate, dacă vom repara azi ceea ce am stricat, atunci vom îndepărta cu o oră mai devreme umbrele apăsării, mîhnirii și nefericirii și ziua de AZI va fi pentru toți — și mai ales pentru tine — plină de bucurie, plăcere și fericire. Zi după zi, Dumnezeu instruește pe copiii Săi. Prin întîmplările de fiecare zi ale vieții, El îi pregătește să-și împlinescă partea lor în tot ce Providența a stabilit pentru ei. Ele sînt rezultatul testului zilnic care asigură biruința sau căderea lor în timpul marilor crize ale vieții.

O altă rațiune pentru care nu trebuie să contăm pe MÎINE neglijînd datoriile de AZI, se găsește în rugăciunea Domnului Hristos, „Tatăl Nostru“ ; „... „Pîinea noastră cea de toate zilele de-ne-o nouă AZI“ (Matei 6, 11). Tatăl nostru Cel Cereșc ne dă pentru azi, învățîndu-ne ca să

cerem din nou pentru o altă zi ; de aceea trebuie să ne păstrăm încrederea în El pentru mîine. El nu ne învață să spunem : „Dă-ne-o nouă pentru această săptămînă, sau pentru luna întregă, sau pentru anii următori“, ci ne învață ca rugăciunea să fie înălțată în FIECARE ZI...“ dă-ne-o nouă AZI...“ De vreme ce Tatăl nostru Cereșc ne asigură toate nevoile noastre de azi, nu va face El același lucru și mîine, dacă vom ridica rugăciunea noastră dintr-o inimă curată și increzătoare în El ? De aceea roagă-te și lucrează cu sîrguință.

Siguranța și încrederea în Dumnezeu sînt pietrele importante la temelia credinței fiecărui creștin adevărat. Fără ele este cu neputință să cunoaștem și să iubim pe Dumnezeu. Ne încredem în bisturiul chirurgului care conduce operația în timp ce sîntem adormiți ; avem încredere în îndeminarea pilotului care conduce avionul deasupra norilor ; ne încredem în iscusința căpitanului al cărui vas taie valurile furioase ale oceanului ; ca oameni ai credinței trebuie ca într-o formă infinit mai vizibilă și pentru motive infinit mai temeinice să credem în și să ne supunem lui Dumnezeu pentru care viitorul este tot așa de cunoscut ca și trecutul... Fără această încredere, experiența noastră de creștin va fi numai de suprafață, de ochii lumii, fără nici o perspectivă. Viața va fi presărată cu greutăți, descurajări și absurdități, și în mijlocul ei nici-o speranță, nici-o mîngîiere, nici-o alinare pentru suflet. Fără a cunoaște — din propia noastră experiență — bucuria și fericirea pe care le procură împlinirea datoriilor în fiecare zi și încrederea noastră în Dumnezeu pentru viitor, nu vom scăpa de sentimentul de

frică și nesiguranță și nu vom avea speranța de a găsi pacea și siguranța în viitorul ce ne stă înainte.

„Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută“ (Evrei 11, 6). Nu avem temelie sigură pe care să clădim credința noastră dacă nu credem că El — Care ține lumea în mîinile Sale și îngrijește de toate creaturile Sale necuvîntătoare — nu va face infinit mai mult și pentru noi...“ Uitați-vă la păsările cerului ;... Oare nu sintetizi voi cu mult mai de preț decît ele ?“ (Matei 6,26).

Cineva suferea de o boală incurabilă. Dar pe fața ei nu se citea nici o disperare și nici o slăbire a credinței ei în Dumnezeu. Deși viitorul era pentru ea nepromițător, ea se arăta destul de curajoasă. Își încredințase viața ei pe deplin puterii lui Dumnezeu și trăia cu bucurie și încredere fiecare zi pe care o mai putea începe.

Mi se pare mie că acesta este marele secret al vieții... Fiecare dintre noi are povara sa pe care o duce în inimă și pe care numai Dumnezeu o știe. Visele se pot spulbera ; planurile se pot strica ; nori negri pot brăzda cerul vieții noastre ; greutăți pot să apară cu dușumul încît să pară că periclitează drumul nostru de înaintare. Dar să nu uităm ; Numai pentru AZI sintem chemați să facem față situației. Planurile înțelepte și necesare ale zilelor de mîine, le împlinim zi de zi, astăzi. Dacă putem accepta acest fapt incontestabil și ne putem încrede în adevărul că Dumnezeu controlează și dirijează destinul vieții noastre, El va fi cu noi și MÎINE. „Dumnezeu nu conduce niciodată pe copiii Săi altfel decît ar alege ei să fie conduși, dacă ar putea vedea sfîrșitul drumului chiar de la începutul lui, și ar înțelege slava

cu care vor fi răsplățiți ca împreună lucrători cu El“.

A-ți încredința viața azi și pentru azi în brațul cel puternic al Domnului, aceasta îți va aduce eliberare de îngrijorări și ți se va da o dispoziție sufletească pozitivă ; sănătatea va prospera și cei ce se încred în Dumnezeu și se găsesc în pace cu aproapele lor nu vor fi pradă acelor boli provocate de neplăceri și amărăciuni. Să facem astfel încît viața noastră să fie trăită din plin, AZI.

„Ridică un zid de încredere în jurul zilei de AZI ;

Umple spațiul cu muncă plină de iubire, acolo unde stai.

Nu lîncezi privind peste zidul adăpostului tău la ziua de mîine ;

Dumnezeu îți va ajuta să treci cu bine ceea ce vine MÎINE, cu bucurii sau întristări“.

Nu avem oare suficiente dovezi că dealungul cărării noastre

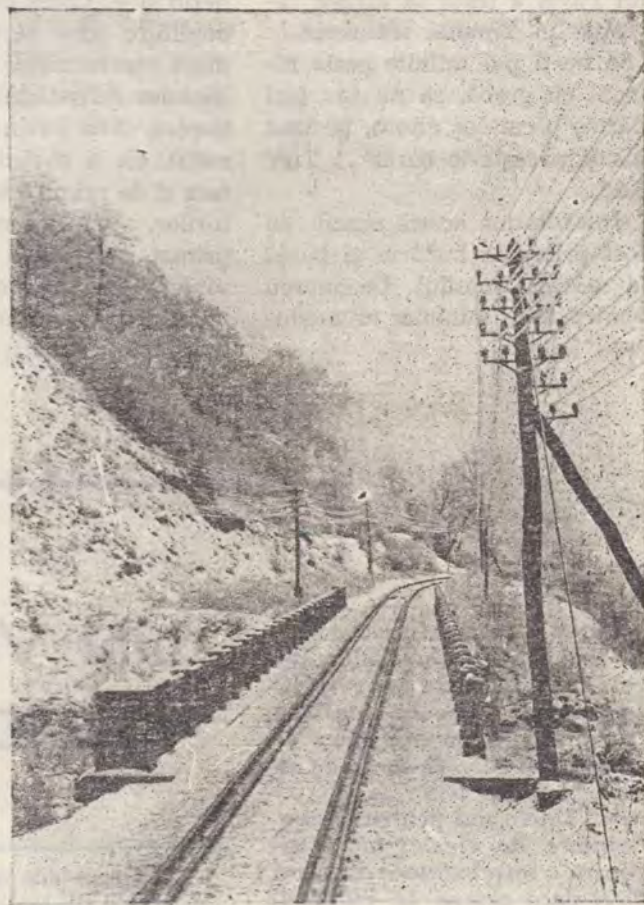
El ne-a iubit și ne-a purtat de grijă ? Dacă așa stau lucrurile, să nu îngăduim îndoielilor să submineze credința și încrederea noastră în Dumnezeu ; să fim siguri că El va fi cu noi și MÎINE, așa cum este această zi hărăzită să fie. Întîmpină-l pe MÎINE cu seriozitate reținută, totuși cu o speranță puternică în Acela care merge la dreapta noastră AZI. El este în stare să păzească piciorul nostru de cădere și să ne asigure pînă la urmă răsplătirea cea veșnică, dacă vom face din ziua de AZI, cea mai frumoasă, cea mai fructuoasă și cea mai consacrată zi din viața noastră.

„Veniți la Mine“ spunea Domnul Isus celor cari au nevoie de El, iar cîntarea noastră precizează :

„Vin la Isus, AZI nu-ntîrzia,
Fă-n toate cum a zi El, așa.

El este gata spre-a-ți ajuta,
Deci lasă tot și vin !

ALEXE CONSTANTIN

CONSACRAT PENTRU SLUJIRE!

„Pe cînd slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfînt a zis: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat”.

„Atunci, după ce au pus mîinile peste ei, și i-au lăsat să plece“ Fapte 13, 2—3.

In biserica Noului Testament, chemarea și sfințirea slujitorilor lui Dumnezeu erau atribute divine aduse la îndeplinire de către ceata prezbiterilor. Atît de sfîntă și deosebită era această lucrare încît apostolul Pavel a ținut să atragă atenția lui Timotei sfătuindu-l: „Să nu-ți pui mîinile peste nimeni cu grabă, să nu te faci părtaș păcatelor altora, pe tine însuși păzește-te curat“ 1 Tim. 5,22.

Întotdeauna aceste ocazii au fost prilej de bucurie și laudă la adresa Bunului Dumnezeu pentru felul minunat al conducerii Sale.

— Pe data de 13 oct. 1973, a avut loc în comunitatea Giurgiu, Conferința București, întărirea prin binecuvîntare a fr. Drăgan Ioan, pastorul distric-tului Giurgiu. Cu acest prilej frații: D. Popa, C. Petcu, I. Dănețiu și V. Cojea au adus la îndeplinire acest serviciu divin, după ceremonialul obișnuit în Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Atît cuvîntul ocazional rostit, cît și cuvîntul de trimitere și de primire în rîndul pastorilor, a cuprins ceea ce a exprimat rugăciunea de binecuvîntare și anume ca slujba noastră să se dovedească la înălțimea chemării și a respon-

sabilității ce o avem spre a deveni astfel tot mai plăcuți atît înaintea lui Dumnezeu, cît și înaintea oamenilor.

Serviciul divin de după amiază, a prilejuit fratelui Drăgan, ocazia de a prezenta hotărîrile ce-l stăpînesc, de a purta cu cinste și credincioșie povara cea plăcută și sfîntă a chemării Sale.

Întreaga frățietate adventă a mulțumit lui Dumnezeu pentru liniștea, pacea și binecuvîntările spirituale de care s-au împărtășit cu această ocazie.

D. POPA

UN VAS ALES

Pavel a înțeles lucrul acesta. Scriînd mai tîrziu conlucrătorului său, Timotei, pe care intenționa să-l lase în locul său, îi zicea: „Într-o casă mare nu sînt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de pămînt. Unele sînt pentru o întrebuințare de cinste, iar altele pentru o întrebuințare de ocară. Deci dacă cineva se curățește

de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor stăpînului său, destoinic pentru orice lucrare bună“ 2 Tim. 2,20-21.

Să-l rugăm pe Bunul nostru Mintuitor, ca să facă din noi vase alese, vase de cinste.

urmare din pag. 5-a

Hr. ARTINIAN

NECROLOG

— Simbătă 27 octombrie 1973 trece la odihnă, la o vîrstă patriarhală pentru noi, fr. Ștefan Demetrescu, membru al bisericii advente din țara noastră.

Fr. Ștefan Demetrescu vede lumina zilei în anul 1882 în comuna Stoilești-Olt.

La Rm. Vlcea face cunoștință cu fr. P. P. Paulini și vor rămîne toată viața alături, angrenați pentru tot restul vieții lor în lucrarea vestirii Evangheliei căreia i-au dedicat viața.

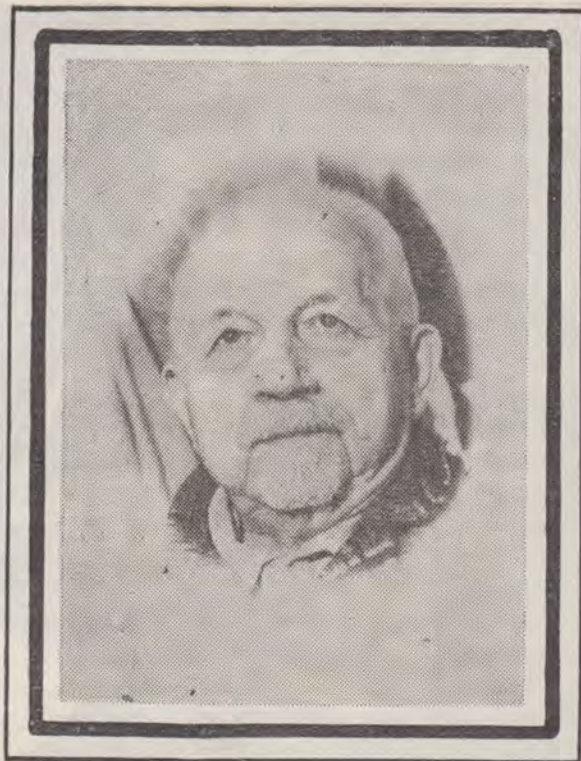
Om cu puternice înclinații religioase fr. Ștefan Demetrescu a căutat în permanență satisfacerea năzuințelor lui spirituale în puritatea bisericii apostolice.

Fr. Ștefan Demetrescu primește botezul credinței advente la 15 iunie 1904, de la pastorul Ghinter.

După aceasta, fr. St. Demetrescu merge la Seminarul Teologic de la Friedensau — Germania, unde se alătură fr. Paulini și C. Popescu.

Întors în țară este hirotonit ca pastor al Bisericii Advente în 1913 și lucrează la Ploiești, București, Brăila, Craiova. În 1920 îl găsim președinte al Conferinței Moldova cu sediul la Focșani, apoi ca președinte al Conferinței Transilvania Sud și Muntenia. În 1928 este consilier la Uniune, iar în 1937 se află printre profesorii Seminarului Teologic A.Z.S. din Brașov. Între timp urmează cursurile facultății de Drept din București, susținînd ca avocat multe din procesele ce erau intentate credincioșilor sau bisericii, cele mai răsunătoare avînd loc la Ploiești și apoi în timpul dictaturii fasciste. Revine în București unde pînă în 1958 cînd iese din cadrele active ale slujbașilor lui Dumnezeu, activează în calitate de consilier al Uniunii, președinte al Conferinței București și profesor la Seminarul Teologic.

Înmormîntarea a avut loc marți 30 oct. 1973, la cimitirul Belu, unde Comitetul Uniunii, al Conferinței București, pastori și credincioși au însoțit pe cel dispărut, la locul odihnei sale temporare. Frații : I. Tachici, C. Petcu, A. Popov, V. Diaconescu, A. Constantinescu, I. Dăneșiu, A. Delea, C. Chiorăscu și cel ce semnează aceste

rînduri, au îndeplinit serviciul divin funebru aducînd cuvintele de mîngîiere și nădejde pentru familie și frățietate.

Cinstim memoria celui dispărut subliniînd idealul, plin de frumusețe și statornicie al credinței și nădejzii advente.

„Chiar dacă ai fi risipit pînă la cealaltă margine a cerului — ne spune Cuvîntul Sfintelor Scripturi, chiar și de acolo te va strînge Domnul Dumnezeuul tău“.

Măreață și sublimă făgăduință !

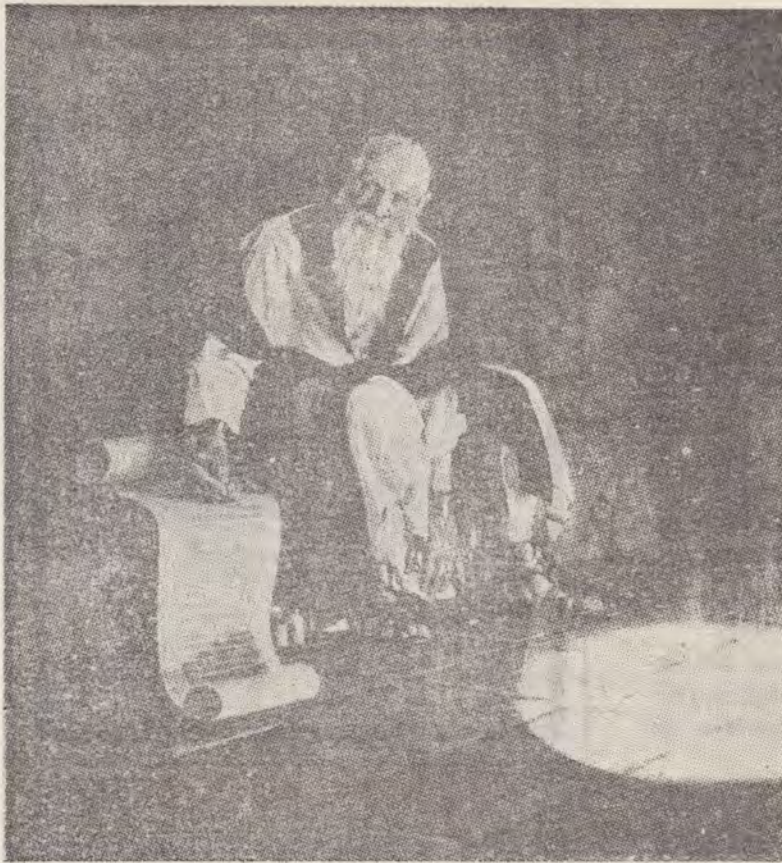
Incheiem aici o nouă pagină a istoriei noastre bisericești. Ne despărțim rînd pe rînd de bătrîni noștri. Dar continuăm istoria începută de ei cu jertfire de sine și iubire plină de sacrificiu — cu rugăciunea către Cel Atotputernic ca prezentul să fie la înălțimea chemării și slavei viitoare.

Da — profund și solemn este cuvîntul inspirației divine care ne spune pentru aceste ocaziuni : „Nu avem a ne teme de nimic altceva decît de a uita cumva drumul pe care a condus Dumnezeu Biserica și pe slujitorii Săi pînă în clipa de față“.

Inchei amintindu-ne cuvintele speranței Advente pentru toți cei ce au adormit în Domnul :

„Pînă la ziua învierii... La revedere sus... La Marea de Cristal“.

D. POPA

Capitolul 2

Natura umană a Domnului Isus

Continuând studiul nostru din epistola sfântului apostol Pavel către Evrei, vom constata că acest capitol începe cu un cuvânt de mustrare împotriva indiferenței. Reținem faptul că aceasta este prima dintr-o serie de mai multe avertizări ce le găsim în cuprinsul acestei epistole și care scoate în evidență preocuparea, ba chiar neliniștea autorului față de bunul mers spiritual al celor cărora le era adresată epistola. Din natura îndemnurilor înțelegem faptul că — spre deosebire de credincioșii din Corint — primejdia ce-i amenința pe evrei nu era de natură morală, ci era tendința continuă de îndepărtare de învățăturile pe care ei le-au primit, la care se adăuga și lipsa dorinței de a studia Cuvântul lui Dumnezeu.

O mare parte a capitolului este consacrată unei discuții largi cu privire la natura umană a Domnului Isus Hristos. În primul capitol, autorul aduce dovezi indiscutabile cu privire la divinitatea Domnului Hristos, așa cum am avut ocazie să le urmărim în numerele trecute ale revistei noastre. În acest al doilea capitol el arată că, dacă trebuia ca El să fie un Mare Preot îndurător și plin de credincioșie, atunci era necesar ca Domnul Hristos să devină om. Cum altfel putea El oare să se ocupe cu atita bunătate de cei greșiți și slabi? El trebuia să fie ispitit în toate lucrurile ca și noi; căci numai trecând prin experiențele la care sînt cei păcătoși supuși, El putea apoi, să înțeleagă, să ajute, și să sprijine pe cei ce erau slabi.

„De aceea, cu atît mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile, pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele. Căci, dacă

Cuvîntul vestit prin îngeri s-a dovedit nezguduit, și dacă orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mîntuire așa de mare, care, după ce a fost vestită întii de Domnul ne-a fost adeverită de cei ce au auzit-o, în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni și cu darurile Duhului Sfînt, împărțite după voia Sa!¹⁴ Evrei 2, 1—4.

Aceste versete conțin o avertizare împotriva apatiei și dezinteresului. Apostolul Pavel era într-o mare măsură interesat de condițiile spirituale ale credincioșilor. Biserica apostolică avea în fața ei probleme deosebite așa cum am văzut în primul capitol. Persecuțiile dezlănțuite în primul secol al erei creștine erau evenimente ale anilor ce aveau să vină; nu peste mult timp armatele romane aveau să cucerească Ierusalimul, templul avea să fie distrus iar creștinii aveau să fugă din oraș spre a-și scăpa viața. În ciuda acestor evenimente ce le sta în față, biserica nu era pe deplin conștientă de acest lucru. Credincioșii nu erau în voia valurilor fără a avea o ancoră sigură, dar situația lor spirituală era foarte critică și ceea ce era mai grav, era faptul că ei nu erau conștienți de starea în care se găseau.

Versetul 1: „De aceea“, se referă la faptul că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său și prin El, le-a vorbit. Acesta era un motiv în plus pentru care ei trebuia să dea o atenție mai mare chemării lui Dumnezeu.

CĂTRE EVREI

„Cu atît mai mult trebuie să ne ținem“. Alte traduceri redă acest pasaj cu : „Noi trebuie să dăm o mai mare atenție“. Domnul Hristos nu a vorbit niciodată numai pentru a da informații. Minunate așa cum erau adevărurile pe care El le descoperea, lucrarea predicării Lui avea un scop mai profund decît numai acela de a îmbogăți mințile. El dorea să determine pe ascultătorii Săi să lege cele auzite de viața lor, să acționeze asupra vieții lor spirituale, așa cum hrana acționează asupra vieții noastre fizice. El dorea ca ei, credincioși fiind, să fie implinitori și nu niște auzitori uituci ai Cuvîntului Său.

Aceasta era de asemenea și intenția autorului. El avertiza biserica, atrăgea atenția credincioșilor de a da o mai mare atenție la ceea ce ei au auzit, ceea ce ei cunoșteau a fi adevăruri creștine. E drept că el lăsa să se înțeleagă faptul că ei nu erau cu totul refractari, neinteresati, dar apostolul Pavel dorea ca ei să fie și mai atenți față de lucrurile de care depindea pacea lor. Ei aveau deja cunoștință de cele ce aveau nevoie. Ei stiau ceea ce trebuia să facă. Era necesar ca ei să fie îndemnați, treziți la realitate.

„De lucrurile, pe care le-am auzit“. Este vrednic de reținut faptul că apostolul nu le prezenta o lumină nouă. La data aceea ei nu aveau nevoie de ceva nou. Ei aveau nevoie ca să li se atragă atenția asupra a ceea ce ei știau deja. Cînd apostolul, cînd Biserica, avea să considere necesar aducerea de lucruri „noi“

aceasta se va face prin cuvîntul autorizat al bisericii, așa cum mai tîrziu Pavel avea să le desfășoare unele din lucrurile cele adînci ale lui Dumnezeu, și anume cînd ei erau în situația de a le înțelege. Dar în primul rînd el dorea ca ei să acorde o mai mare atenție lucrurilor pe care le cunoșteau. Ei se aflau într-o situație deosebită și trebuia să fie treziți din letargia lor.

„Ca să nu fim depărtați de ele“, sau cum spun alte traduceri „că nu cumva vreodată să le lăsăm să ne scape, să treacă pe lângă noi“.

Tabloul este acela al unei corăbii purtată de curent, iar cei din corabie fiind cu totul ignoranți față de ceea ce se petrece cu ei. Mai înainte ca ei să-și dea seama de primejdie, corabia se apropie de cataracte, mult, foarte departe de vechile semne de hotar, iar pentru ei pericolul era iminent.

A merge în derivă, a pluti în voia valurilor și a curentului este cel mai ușor și cel mai plăcut mijloc de locomoție, dar în același timp este și cel mai periculos. Nu se cere nici un efort ca să plutești în voia valurilor, și cel ce merge lăsîndu-se în voia curentului, are simțămîntul mulțumirii de sine, căzînd într-o stare de „douce farniente“ de toropeală, de somnolență. Mișcarea corăbiei este aproape imperceptibilă, căci în timp ce purtată de apă corabia merge odată cu masa de lichid, se pare totuși că stă nemișcată. Apa mișcă, sau mai corect spus poartă împreună cu ea corabia și aparențele totdeauna înșeală.

Dacă cineva nu este trezit la timp din starea lui ca să-și dea seama de situație pericolul devine de neînălțurat.

Aceasta era situația bisericii căreia i se adresa apostolul, marele apostol Pavel. Din punct de vedere spiritual ei erau în derivă, purtați de curent și ei nu-și dădeau seama de aceasta. Încet, încet ei se apropiau de ceea ce putea deveni un naufragiu al vieții lor spirituale. Căci pentru fiecare credincios care cade în păcat, sînt alți zece care se lasă purtați „în derivă“ spre păcat. Chiar atunci cînd ni se pare că cineva a căzut dintr-o dată, adesea se adeverește faptul că el fusese cu mult înainte „în derivă“ spre păcat, neobservat de alții și adesea nici chiar de ele însuși. Foarte adesea păcatul începe printr-o neglijență lăsară în „deriva“ propriilor porniri nesfințite. De aceea trebuie să fim cu toții atenți.

„Depărtați“, „să treacă pe lângă noi“, sînt redări cu nuanțe diferite cu aceeași semnificație. Ni se spune că trebuie să dăm o mai mare atenție, adică, noi trebuie, avem datoria, este deci imperativ. Trebuie să veghem, ca nu cumva să ne îndepărtăm, să lăsăm să treacă pe lângă noi, să fim purtați departe de posibilitatea de a mai ancora, sau de a mai folosi ca ancoră Cuvîntul lui Dumnezeu. Avînd în vedere acest pericol, el atrage atenția fiecărui credincios să se cerceteze pe sine, ca să nu fie purtat „în deriva păcatului“ fără ca el să-și dea seama de

acest lucru. Neglijent în rugăciune, delăsător și neglijând altarul familiar, absența de la comuniunea frățească a serviciilor divine, neglijarea studiului Cuvintului lui Dumnezeu și comuniunea personală, evitând participarea la masa Domnului (Sfinta Cină) și necredințioșia în cele ce sînt de drept ale lui Dumnezeu — așa cum spune profetul Maleahi — acestea și multe altele trebuie avute în considerație, trebuie să le acordăm o mai mare atenție. Atitudinea noastră față de ele ne arată dacă sîntem sau nu prinși în această „derivă spirituală” și cit de repede sîntem purtați astfel. Sfatul și cuvîntul avertizării rostit de apostol sînt așa de valabile astăzi pentru noi credincioșii, cum au fost și pentru cei cărora le-a fost — în mod inițial — adresate aceste cuvinte.

Versetul 2 : „Cuvîntul vestit prin îngeri”. Fără îndoială că Pavel face aici referire la legea, la sistemul de legi instituit la Sinai, despre care tot Pavel spune în Gal. 3,19 că a fost dată prin îngeri, iar diaconul Ștefan (Fapte 7,53) amintește de asemenea faptul că Legea a fost dată prin îngeri. Cuvîntul vestit prin îngeri s-a dovedit „nezgduuit”, iar nesocotirea prescripțiilor ei. își avea consecințele ei nefaste.

„Neascultare” (Gr. *Parabasis*) Comentatorii ne spun că într-o redare „ad literam” cuvîntul înseamnă — a pași alături — a pași peste. Expresia cuprinde deci ideea pășirii peste o linie a cunoașterii, un act deliberat — voit, în contrast cu o cădere accidentală. Pe timp de întunerice, cineva se poate împiedica — nevăzînd că obstacolul este în fața lui. Acest lucru este cu totul diferit de situația cînd te afli în plină lumină în fața aceleiași linii de demar-

cație pe care nu trebuie s-a treci, și totuși „pășești peste ea”. Acest act voluntar, liber consimțit este „neascultare, abatere”.

Prezența îngerilor la darea legii este amintită în aceste texte : Deut. 33,2 ; Ps. 68,17.

Nu ni se spune care erau serviciile pe care acești îngeri le îndeplineau cu această ocazie, în afară de informațiile cuprinse în referințele Noului Testament de mai sus. Iudeii credeau că focul, fumul și furtuna de pe munte, erau datorită îngerilor și citează ca dovadă textul din Ps. 104,4 : „Din vînturi Îți faci soli, și din flăcări de foc, slujitori”.

Cea mai plauzibilă explicație însă a textului din Evrei, este aceea că apostolul Pavel, cunoscînd marea apreciere pe care Iudeii o dădeau îngerilor, a folosit această credință a lor spre a sublinia faptul că dacă cuvîntul îngerilor avea o așa de mare considerație, cu cît mai mult ar trebui să dea ascultare Cuvîntului Domnului Hristos, care este cu mult mai presus de îngeri.

Versetul 3 : „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători”. Această întrebare este așa fel formulată, ca să primească un singur răspuns și anume : „Nu vom scăpa”. Primejdia la care se face aluzie aici nu este aceea a respingerii Domnului Hristos și a Evangheliei Sale. Sîntem convinși însă că mulți credincioși mai degrabă neglijează Cuvîntul lui Dumnezeu, decît să-l respingă categoric.

Mulți dintre Iudeii veniți la creștinism se agățau de vechiul sistem iudaic și erau înclinați a desconsidera Evanghelia. Scopul epistolei către Evrei mai era și acela de a arăta că vechiul sistem a ajuns la capătul valabilității lui și că de acum înainte mîntuirea poate fi găsită în

Hristos și prin Evanghelia. Avertizarea își găsește aplicabilitatea în orice timp. Nu există posibilitatea mintuirii pentru credincioșii care neglijează și nu ascultă Cuvîntul Evangheliei. Poate că nu este o respingere categorică a Domnului Hristos, ci numai o simplă aminare sau neglijență. Dar o asemenea atitudine duce tot la o pierdere a mintuirii.

Împotriva acestei neglijențe ne avertizează apostolul. Considerînd în mod comparativ lucrurile, puțini creștini sînt care în final resping darul vieții veșnice în Isus Hristos, oferit de Dumnezeu. Majoritatea credincioșilor, a creștinilor, intenționează să îndeplinească cîndva îndatoririle lor religioase. Dar ei neglijează și amină mereu acest lucru ; dar mai înainte ca să-și dea seama de aceasta, „secerișul a trecut, vara s-a isprăvit și noi nu sîntem mîntuiți” (Ier. 8,20)

Cît de mult se dezvoltă ceea ce este negativ în viața noastră datorită neglijării și aminării : iată de exemplu o sarcină neplăcută, este lăsată pentru ultimul moment ; o mărturisire este de foarte multă vreme necesară, dar nu se materializează ; cineva iubit așteaptă cu vădită nerăbdare o scrisoare, dar spiritul cel rău al tărăgănelii este la lucru, iar scrisoarea așteptată nu vine. Credinciosul sincer poate e convins de faptul că a venit timpul ca viața lui s-o supună lui Dumnezeu, dar amină mereu momentul acesta și uneori cu rezultate fatale. Foarte adesea intenționează a face un lucru bun, să rostim o vorbă amabilă, să trimitem un buchet de flori ca semn al iubirii și împăcării, dar neglijăm, aminăm și uneori aminăm prea mult. Este de dorit a fi prompti în aducerea la îndeplinire a intențiilor bune : „Cîtă vreme se zice : Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă

„Impietriți inimile...” Evrei 3,15.

„Așa de mare” — mare, prin faptul că Dumnezeu este Autorul ei. Mare din punct de vedere al prețului plătit pentru ea și anume, viața Fiului lui Dumnezeu. Mare prin realizările ei și anume, reinnoire în corp, suflet și spirit și prin înălțarea celor mîntuiți în Împărăția lui Dumnezeu.

„A fost vestită întâi de Domnul”. Aici se subliniază faptul că Domnul este primul predicator al Evangheliei; și într-un sens foarte real lucrul acesta este adevărat, pentru că El a fost Acela care în grădina Edenului a proclamat pentru prima dată lui Adam și Eva vestea cea bună cînd a spus: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămînța ta și sămînța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcîiul” Gen. 3,15. Aceasta este prima făgăduință a Evangheliei. Domnul Hristos este „Mielul junghiat de la întemeierea lumii”. (Apoc. 13,8).

De asemenea aceasta în contrast cu cuvîntul rostit prin ingeri (v. 2) „Dumnezeu... la sfîrșitul acestor zile ne-a vorbit prin Fiul (Evrei 1, 1. 2). Aici, așa cum am mai amintit se face referire la solia proclamată de Domnul Hristos în timpul lucrării Sale. Pentru a înțelege importanța numelui de „Domnul” atunci cînd acesta este aplicat Domnului Hristos, să citim Ioan 13,3.20.28.

„Ne-a fost adevărată de cei ce au auzit-o”. Apostolul Pavel n-a făcut parte dintre cei doisprezece apostoli și nu avem nici un raport cum că el ar fi auzit vreodată vorbind pe Domnul Isus cu excepția viziunii sale pe drumul Damascului. Deci pe bună dreptate el a spus „cei ce au auzit” și nu „noi cei ce am auzit”. În mod incidental, aceasta exclude faptul că vreunul dintre

cei doisprezece apostoli să fie autorul epistolei către Evrei.

Scriitorul acestei epistole a fost unul care nu a auzit personal pe Domnul Isus.

Unii pornind de la această informație susțin că apostolul Pavel n-a fost autorul epistolei către Evrei, aceasta în lumina declarației sale cum că el n-a primit vestea mîntuirii de la oameni ci prin descoperire directă din partea Domnului Hristos (Gal. 1,22). Raționamentul nu este conclusiv. Taina mîntuirii, chemarea ei, i-a fost adresată direct de Domnul Hristos dar apoi i-a spus: „Intră în cetate și îți se va spune ce trebuie să faci” (Fapte 8,6). Dar problema autorului acestei epistole a fost pe larg dezbătută la începutul acestui stadiu.

Versetul 4: „În timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor”. Primele trei din aceste „mărturii” — semne, minuni, lucrări pline de putere — sînt menționate în Fapte 2,22. Darurile sînt enumerate în 1 Cor.12,11.28-31.

Aceasta poate foarte bine să fie considerată ca fiind o mustrare la adresa bisericii de astăzi și anume, că aceste daruri nu se mai văd în biserică, așa cum erau pe vremea apostolilor. Cînd Domnul Hristos sîunea: „Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede” (Marcu 16,17), El nu a exclus nici o generație de oameni. Nimic nu poate suplini lipsa puterii spirituale. Biserica de astăzi este în primejdia de a spune: „Pentru că zici: 'Sînt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic', și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol” Apoc. 3,17.

Mulți „creștini” afirmă că noi nu mai sîntem în situația de a avea nevoie de lucrurile ce erau bine venite, necesare și de ajutor în veacurile trecute. Nu vom mai avea nevoie de mult, după concepția lor, cu excepția fap-

tului cînd vom sta față în față cu realitățile vieții; cînd cineva la care ținem foarte mult se află pe patul de suferință și nimeni nu-l poate ajuta; cînd avem nevoie de ajutor iar ajutorul este atît de departe; cînd cercetăm sufletele noastre pentru a găsi un loc sigur de ancorare; cînd umbrele se alungesc iar soarele este spre apus; cînd stelele serii apar, iar noi ieșim pe marea vieții cu tulburătoarea întrebare pe buzele și sufletul nostru, „încotro”?

Nu, creștini fiind și mărturisitori ai trăirii adevărilor veșnice, în asemenea împrejurări, ca-n toate circumstanțele vieții, noi nu putem păși mai departe decît alături de Dumnezeu.

În biserica primară, Dumnezeu a făcut lucruri mari pentru poporul Său. În timp ce apostolii dădeau mărturie despre lucrurile pe care ei le-au văzut și le-au auzit, Dumnezeu, de asemenea, întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni. El dădea puterea Sa în timp ce ei lucrau alături de El. Semne și minuni însoțeau vestirea Cuvîntului, bolnavii erau vindecați și multe minuni se făceau. Iar biserica devenea din ce în ce mai puternică.

Și astăzi, credincioșii au nevoie de Evanghelie și anume, de Cuvîntul cel curat, nealterat al Evangheliei Domnului Hristos din biserica apostolică.

Ca rezultat al lucrării Duhului Sfînt în biserica primară, raportul Scripturii ne specifică: „fiecare era plin de frică, și prin apostoli se făceau multe minuni și semne” (Fapte 2,43). La aceste momente ale istoriei bisericii face referire autorul epistolei către Evrei cînd menționează faptul că Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni, și cu darurile Duhului Sfînt, împărțite după voia Sa! (Evrei 2,4).

În ziua Cincizecimii se făcea foarte puțin sau, chiar deloc apel la sentimente, emoții. Dar era acolo un om plin acum de Duhul Sfânt, care deși mai înainte fusese sărac, și se lepădase cu jurământ de Domnul său, se pocăise, primise iertarea ce i s-a oferit și pe care acum el o oferea prin Isus Hristos altora, și mai presus de toate, era Dumnezeu care întărea mărturiile lor, iar rezultatul era acela că păcătoșii pocăiți cereau în dorința lor de mîntuire, ajutor. Da, Dumnezeu era la lucru.

Ne rugăm, și dorim ca El să schimbe inima și să miște pe păcătoși ca și pe credincioșii cei împietriți; puterea Sa să pună

capăt înstrăinării, să țină inimile temătoare de Dumnezeu în iubire pentru Cel Atotputernic și față de adevărul divin care să întoarcă inimile părinților către copii și ale copiilor către părinții lor; să fie ungera pentru slujire; să pună capăt păcatului și nelegiurii și să aducă o neprihănire veșnică. Timpul ploii tîrzii este sosit pentru biserică, dar această „ploaie” nu se vede încă. E drept că înregistrăm stropi ai acestei ploi în jurul nostru, dar noi avem nevoie de plinătatea ei.

Evrei 2,5-8: „În adevăr, nu unor îngeri a supus El lumea viitoare, despre care vorbim. Ba încă, cineva a făcut undeva ur-

mătoarea mărturisire: 'Ce este omul, ca să-ți aduci aminte de el, sau fiul omului ca să-l cercetezi? L-ai făcut pentru puțină vreme mai pe jos de îngeri, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste lucrările mîinilor tale; toate le-ai supus sub picioarele lui.' În adevăr, dacă i-a supus toate nu i-a lăsat nimic nesupus. Totuși, acum încă nu vedem că toate îi sînt supuse”.

Domnul Hristos este prezentat ca fiind mai „prejos de îngeri”, deși „încununat cu slavă și cinste”. El este prezentat ca fiind în adevăr om, tot așa de adevărat, cum în primul capitol El a fost înfățișat a fi Dumnezeu. Natura Sa omenească Îl face în stare, Îl pune în poziția de a fi Acel Mare Preot de care păcătoșii au nevoie.

Este un izvor continuu de mîngiere pentru noi creștinii faptul de a ști că Domnul Hristos înțelege necazurile și problemele noastre și simpatizează cu noi. Dacă Domnul Hristos n-ar fi devenit om, în mod îndreptățit se putea ridica întrebarea: „Cum putem ști că Domnul Hristos ne iubește și are grijă de noi, atîta vreme cît El n-a trecut niciodată prin încercările noastre, n-a fost niciodată sărac, părăsit și n-a știut niciodată ce înseamnă să fii singur și să stai în fața unui viitor necunoscut? El ne-a cerut să fim credincioși pînă la moarte (Apoc. 2,10), dar El niciodată n-a fost confruntat cu problemele noastre. Dacă El ar fi fost ca unul dintre noi și una cu noi, El ar ști cit de greu este să faci față unor astfel de încercări. Dar dacă El „n-ar fi fost niciodată om, cum ar fi putut oare cunoaște și înțelege toate necazurile noastre, și cum ar fi putut El oare fi alături de noi în rătăcirile noastre?”

Față de toate aceste întrebări și probleme, noi putem răspunde fără nici un pic de ezitare că

Dumnezeu, ca Dumnezeu, cunoaște, și aceasta nu pentru El, ci pentru noi, pentru noi El S-a făcut sărac; nu pentru El, ci pentru noi a suferit El și a murit. Noi avem nevoie de demonstrarea faptului că Domnul Hristos a venit să dea, să Se jertfească, sau de nu, noi n-am fi cunoscut niciodată profunzimea iubirii lui Dumnezeu față de păcătoși. De asemenea, n-am fi cunoscut niciodată suferința pe care păcatul a adus-o inimii lui Dumnezeu. „Tot cerul a fost cuprins în agonia Domnului Hristos; dar suferința aceasta n-a început și nici n-a sfârșit cu manifestarea Sa în trup omenesc. Crucea este o descoperire față de simțămintele noastre întunecate, a durerii pe care chiar de la început păcatul a adus-o asupra inimii lui Dumnezeu”.

Versetul 5: „În adevăr, nu unor îngeri a supus El lumea viitoare, despre care vorbim”.

Nu „unor îngeri”. Dumnezeu n-a supus lumea vieții veșnice îngerilor. Datorită păcatului, cel vinovat a căzut foarte jos pe scara valorilor spirituale. Când Domnul Hristos se identifică pe Sine cu omenirea și devine om asemenea nouă, o nouă demnitate devine demnitatea noastră. Noi sintem acum mai strînși uniți cu Dumnezeu într-o legătură mai strînsă decît cea cunoscută de îngeri. În cadrul acestor relații noi, Dumnezeu nu pune pe păcătos sub jurisdicția îngerilor. Noi avem legătură directă cu Domnul Hristos, fără nici un intermediar.

Versetul 6: „Ba încă, cineva a făcut undeva următoarea mărturisire: 'Ce este omul ca să-ți aduci aminte de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi?’

„Ce este omul?’ Această întrebare este luată din psalmul 8, în care omul este pus în discuție. Comparat cu creațiunea lui Dumnezeu în general, cu înge-

rii, cu Dumnezeu, păcătosul este atît de mic și neînsemnat încît se pare că niciodată Dumnezeu nu va lua seama la el. Și totuși Dumnezeu îl are în vedere. Cel păcătos are un loc bine definit în gîndirea lui Dumnezeu. Să luăm aminte la următoarele cuvinte: „Căci Eu știu gîndurile, pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gînduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde” (Ier. 29,11). „Să vă dau un viitor și o nădejde”. Acesta este darul lui Dumnezeu pentru noi.

Versetul 7: „L-ai făcut pentru puțină vreme mai pe jos de îngeri, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste lucrările mîinilor Tale”.

„Mai pe jos de îngeri”, sau așa cum spun alte traduceri, „cu puțin mai inferior decît...” Că păcătosul este în multe lucruri mai pe jos decît îngerii, acesta este un lucru evident. Că ei — din punct de vedere potențial — sînt mai mari — este de asemenea clar. Îngerii excelează în putere; se mișcă cu o viteză mare și de asemenea, posedă o putere pe care Dumnezeu n-a dat-o celui păcătos. Ps. 103,20; Dan. 9,21; Isa. 37,26; 2 Regi 19,35. Ei pronunță și execută judecata; protejează și tăbăresc în jurul sfinților lui Dumnezeu: și au puterea să lege pînă și pe Satan (Dan. 4,13. 17; Ps. 34,7; Apoc. 20,2).

Pe de altă parte, sînt lucruri despre care ei sînt lipsiți, dar pe care omul le are. Îngerii sînt ființe solitare, fără o viață de familie așa cum o avem noi, cu toate legăturile ei afective. Îngerii nu au tată sau mamă, nu au frați, surori, fii sau fiice. Ei nu se căsătoresc; căci ei sînt străini față de unele dintre cele mai profunde experiențe ale vieții. Îngerii n-au cunoscut niciodată bucuriile copilăriei, și nici n-au adus la existență o

nouă viață în lume; ei n-au simțit ceea ce însemnează să fii mamă sau tată; și nici n-au trecut vreodată prin experiența dureroasă de a sta cu înfrigurare și strîngere de inimă la căpătiiul celui drag și să vezi neputincios cum viața se stinge încet. Profunda și deosebită experiență a dragostei conjugale, iubirea de mamă sau tată, ca și necazurile lor, n-au fost hărăzite lor.

Îngerii nu sînt însărcinați să vestească Evanghelia și nici nu le-a fost îngăduit să sufere și să moară pentru credința lor. Ei n-au bucuria cea mare de a fi ridicați din mocirla păcatului și proiectați în Împărăția lui Dumnezeu. Convertirea este pentru ei o carte închisă, în ceea ce privește experiența personală, și ei n-au auzit niciodată vestea cea bună a iertării păcatelor. După cit putem judeca noi, cele mai profunde și sacre experiențe ale vieții pe care noi le cunoaștem, pentru ei sînt străine. Este adevărat, că în prezent ei au o înțelepciune mult mai mare decît a noastră, dar în unele probleme, omul este chiar în prezent superior îngerilor.

În timp ce îngerii au probabil — în compensație — putere și ocazii despre care noi n-avem nici o cunoștința, omul este totuși destinat unei situațiuni mult mai înalte decît îngerii în planul lui Dumnezeu. Fără a urmări acest subiect mai departe, atragem atenția asupra faptului că îngerii sînt spirite slujitoare, slujitori, în timp ce noi sintem numiți și moștenitori. Moștenitorul aută timp cit este copil, este sub grija și observația slujitorului. Când a crescut însă, el devine stăpîn al casei Evrei 1,14; Gal. 4,1.2.

Unele traduceri redau expresia „pentru puțină vreme mai pe jos de îngeri”, cu „pentru puțină vreme mai pe jos decît

Dumnezeu". Este însă de preferat traducerea „l-ai făcut pentru puțină vreme mai pe jos de îngeri", ca fiind mult mai în armonie cu argumentul apostolului, chiar dacă „mai pe jos decît Dumnezeu", este o traducere permisă, acceptabilă.

„Cu slavă și cinste". Aceasta se referă în mod clar la experiența lui Adam și Eva, experiență raportată în primul capitol din Geneza. Dumnezeu nu a creat pe Adam ca acesta să ajungă un servitor, sau un sclav. El l-a creat pentru a fi rege și îl încunună cu slavă și cinste. Aceasta cu toate că el prin păcătoare pierdut stăpînirea asupra primului domeniu, este o profeție a destinului cel înalt pe care Dumnezeu îl are în vedere pentru el.

Versetul 8: „Toate le-ai supus sub picioarele lui". „În adevăr, dacă i-a supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus. Totuși, a-

cum, încă nu vedem că toate îi sînt supuse".

„Toate le-ai supus supt picioarele lui". În planul de la origine al lui Dumnezeu, Adam a fost pus „peste lucrările mîinilor Tale"; adică, el a fost făcut mai mare, stăpîn, spunîndu-i să-l supună și „stăpîniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pămînt" (Gen. 1,28).

Teologii nu sînt unanimi de acord cu privire la extensiunea acestui original domeniu. Unii susțin că el include puterea peste natură și elementele ei, așa cum Domnul Hristos o avea cîndva în trup omenesc aici pe pămînt; alții susțin însă că expresia dorește să arate că lui Adam i-a fost dată stăpînirea asupra creațiunii brute, prin faptul că-i era superior. Problema nu este un principiu de mîntuire, așa că interpretarea poa-

te diferi. Cert este însă faptul că Adam și Eva au fost coroana creațiunii divine și din acest punct de vedere el era mai presus de tot ceea ce fusese creat pe pămînt, întrucît totul fusese creat pentru ei.

„Încă nu vedem". Omul nu are în prezent stăpînire absolută asupra naturii, a elementelor ei. El este mereu pus în fața unor puteri asupra cărora nu are putere, deși s-a realizat enorm în direcția descoperirilor și controlului unor taine ale naturii. Planul lui Dumnezeu este acela că ceea ce s-a pierdut prin păcat să fie restatornicit, așa cum sună făgăduința prorocului Mica: „La tine va veni vechea stăpînire" (Mica 4,8). Înțelegem că acesta este sensul expresiei „încă nu vedem", făgăduința constituind o făgăduință care urmează să-și aibe în viitor timpul împlinirii ei.

EXEGET

FILE DE ARHEOLOGIE BIBLICĂ

Arheologia este o problemă vastă și cuceritoare în același timp, o problemă ce a răscolit nu numai inimile, pasiunile și întreața ființă a nenumărați oameni de știință din lumea întreagă, ci și pămîntul păstrător al gloriei și tainei trecutului is-

toric, reînviind pagini de mult uitate ale unor popoare, orașe — cetăți și personalități istorice proeminente, care au jucat un rol nu lipsit de importanță în milenii trecute.

Arheologia, „știința care studiază felul de viață și cultura

popoarelor antice, pe baza urmelor materiale păstrate", această știință „a cărei obiecte sînt multe și imobile", ne ajută în mare măsură să pătrundem în atmosfera timpurilor, evenimentelor și condițiilor sociale. „Biblia are rădăcini care pă-

trund într-un trecut îndepărtat și se întinde pînă în țările vecine celei în care a apărut. Lucrul acesta nu micșorează de altminteri cu nimic, nici valoarea, nici importanța sa și nici geniul scriitorilor care au compus-o; vechile teme statice au spart cadrul schemelor lor convenționale, pentru a se dezvolta în Biblie cu dinamism și vigoare creatoare“.

Sfînta Scriptură, constituie pentru creștinism, izvorul divin al teologiei și al concepțiilor lui religioase. Pentru protestantism ea constituie singura normă de conduită în materie de religie, de credință, și aceasta de inspirație divină. De aici necesitatea obiectivă de a acorda atenția și interesul nostru tuturor disciplinelor științei moderne, care prin activitatea lor, aruncă o lumină asupra acelor părți ale istoriei sacre, care pînă nu de mult erau percepute și acceptate „prin credință“, domeniul accesibil oamenilor credinței.

Dar, spune Zenon Kosidowschy în ale sale „Povestiri Biblice“, „de sub nisipurile pustiuilor au fost scoase la suprafață monumente admirabile ale culturii trecute: temple și morminte ale faraonilor, cît și ruinele și palatele regiilor de la Corsabad, Hattuşas, Ninive, Babilon, Ur, Ugarit, Mari, etc... Au fost scoase la lumină pînă acum majoritatea orașelor, a căror denumiri le-am întîlnit nu odată în Biblie. În ruinele acestora s-a descoperit confirmarea unor serii întregi de transmițeri biblice, printre altele, dovezi incontestabile ale campaniei de cucerire a lui Iosua, rămășițele construcțiilor din timpul lui Saul, David și Solomon, cît și pustiiile săvîrșite de către invaziile arameilor, asirienilor și caldeenilor“.

Din 1843 francezul Paul Emile Botta făcuse o spărtură în zi-

dul care despărțea Vechiul Testament de istoria propriu zisă. În cursul săpăturilor întreprinse la Corsabad, el descoperă bazoriefuri, reprezentînd pe regele asirian Sargon II, care dusesese pe Izrael în captivitate. Din istorisirea operațiunilor militare întreprinse de acest rege reieșea clar că raportul Bibliei despre cucerirea Samariei de către regele Asiriei era pe deplin documentat.

De un secol încoace, savanți din lumea întregă au întreprins săpături în Orientul Apropiat, în Mesopotamia, în Palestina și în Egipt. Un număr crescînd de personaje, la care se referă Vechiul și Noul Testament, sînt regăsite pe inscripțiile și monumentele unei epoci foarte îndepărtate. Basoreliefuri fac să reapară în fața noastră popoare, despre care pînă la descoperirea acestora — nu se cunoștea decît numele. Acum sîntem lămuriți asupra originii lor etnice, asupra îmbrăcămintei și armamentului lor. Basoreliefuri și statui colosale ne înfățișează pe Hetiți cu nasul mare, pe Filistenii zvelți, și pe prinții cananiți în „carele lor de fier“, de care se temeau așa de mult Izraeliții. Regii din **Mari** cu surful lor pașnic, contemporani cu Abraam. În ciuda atîtor secole care s-au scurs, suveranii Asirieni nu au pierdut nimic din înfățișarea lor cumplită; Tiglat — Pileser III, care ne este bine cunoscut din V. Testament; Sanherib, care a nimicit Lachișul și a împresurat Ierusalimul, amintit în 2 Regi 19,37 și Assurbanibal, „marele și vestitul Osnapar“ din cartea lui Ezra și alții.

Întocmai ca Ninive și Nimrod, ca Asiria și Teba pe care profeții o numeau „No-Amon“, tot așa arheologii au făcut să reinvie faimosul Babel cu turnul său legendar. În delta Nilului ei au descoperit Pitom și Ramses, ce-

tăți la care Izraeliții au fost constrînși să presteze munci forțate. Datorită urmelor de incendii și distrugerii, ei au mers pe drumul parcurs de copiii lui Izrael pentru cucerirea Canaanului. La Ghibeau au descoperit fortăreața de munte a lui Saul, unde tînărul David cînta cu arfa sa; la Meghido, ei au descoperit uriașele grajduri ale lui Solomon, care întreținea 12.000 de călăreți.

Toate aceste descoperiri, a căror amploare este nemăsurat de mare, ne înfățișează Biblia într-o lumină nouă. Pasagii întregi, care pînă acum formau subiectul unor discuții contradictorii, primesc deodată valoarea unor descrieri istorice. Adesea lucrările arheologilor aruncă lumină asupra unor texte biblice pînă în amănuntele lor cele mai mici; ba mai mult decît atît, aceste descoperiri aruncă o lumină deosebită asupra situațiilor în care au luat ființă V. Testament și Evangheliile. Viața poporului Iudeu ne este redată în întregul ei colorit, cu toate rivalitățile și luptele politice, culturale și economice dintre statele și imperiile Mesopotamiei și Nilului; de asemenea aflăm despre zguduirile cărora în decurs de mai bine de 2.000 de ani — locuitorii Palestinei prin chiar poziția geografică a țării lor, nu s-au putut niciodată sustrage cu totul.

În general, Biblia este socotită a fi „o carte sfîntă“ a creștinilor din lumea întregă. Acest lucru conține un sîmbure de adevăr, dar ea este și o relatare a unor evenimente, care au avut cu adevărat loc. Este adevărat că, din acest al doilea punct de vedere, ea ne oferă doar o mărturie parțială, în sensul că poporul Iudeu nu și-a conceput istoria sa decît în raport cu Iehova, adică din punct de vedere al planului de mîntuire. Acest

fapt nu este o piedică în ceea ce privește autenticitatea istorică a faptelor raportate și care au fost redată cu o precizie uimitoare.

Rezultatele cercetărilor arheologice ne îngăduie astfel să înțelegem mai bine multe din cele ce găsim scrise pe paginile Sfințelor Scripturi.

Că monumentele Egiptului, Asiriei, Babilonului și altele, au aruncat o mare lumină asupra împrejurărilor istorice ale V. Testament, este o realitate ce nu mai este necesar a fi subliniată. Nimeni nu poate gândi să studieze astăzi istoria poporului Iudeu, decît numai așezînd-o în rama mării istorii a anticului Orient Apropiat.

De fapt, pentru oamenii credinței, pentru sinceritatea credinței pure, Biblia, atunci cînd este primită ca inspirație divină, ca un „așa zice Domnul”, cum în realitate este, nu are nevoie să-i „fie dovedită” realitatea celor cuprinse în paginile ei, nici de către arheologie, geologie, și nici de alte discipline științifice. Ca o descoperire a lui Dumnezeu făcută celui credincios, propria ei solie și propria ei însemnătate, propria ei susținere a inspirației și dovezile cuprinse în ea, roadele ei proprii văzute în viața oamenilor credinței, sînt cele mai puternice dovezi ale autenticității ei. Ea demonstrează singură celor ce cred solia cuprinsă în paginile ei, a fi ceea ce pretinde. Dumnezeu acordă considerație încrederei simple și care va fi totdeauna necesară atunci cînd cineva se apropie de El, sau de adevărul Său descoperit.

Cu toate acestea, nu trebuie uitat faptul că Sfînta Scriptură — ca și Mîntuitorul este nu numai Fiul lui Dumnezeu, ci și al omului — tot astfel Biblia, nu este numai o carte divină, ci de asemenea o carte omenească,

căci Cuvîntul se identifică cu dumnezeirea așa cum ne arată Ioan, apostolul iubirii.

Ca un produs al descoperirii lui Dumnezeu comunicate pentru și prin fiii credinței, în ceea ce privește latura umană a Sfințelor Scripturi, ea poate fi mai bine înțeleasă, ca un rezultat al luminii aruncată asupra ei de izvoare externe — fie de către istoria antică, de arheologia modernă, sau de către ori care altă ramură a științei. Și oricine posedă înțelegerea Bibliei, nu are dreptul să negligeze lumina ce se poate obține din izvoarele extra-biblice.

Pentru teologi, pentru cei interesați în cunoașterea Sfințelor Scripturi, o recercetare a problemei este necesară, datorită descoperirilor arheologice ale ultimelor decenii. Civilizațiile ce au înflorit în antichitate, sînt mai bine cunoscute astăzi, decît oricînd mai înainte de primul război mondial. Configurația materială, socială și religioasă a societății Sumeriene, Egiptene, Babiloniene, Husitite, Asiriene, Cananite, Hitite și Aramee, poate fi delimitată într-un grad mult mai satisfăcător. . . .

În timp ce descoperirile arheologice epocale ale veacului trecut au fost în mod deosebit importante, datorită noilor dovezi pe care acestea le aduc culturii istorice în general, importanța lor pentru istoria religiei este mult mai mare decît se presupune în general.

Izvoarele, materialul la dispoziția cercetătorului de istorie antică, acum o sută de ani era obscur și vag, cum și greșit. Figuri legendare erau de asemenea prezentate ca personaje ale istoriei, așa că era imposibil de a reconstrui o adevărată istorie a lumii antice. Chiar și astăzi, cu cunoștința noastră mult mai mare a istoriei antice, noi sîntem

încă mult departe de o înțelegere corectă a tuturor evenimentelor întretesute ale națiunilor antice și sîntem încă neînstare a identifica în toate cazurile figurile și evenimentele descrise de autorii clasici.

Cînd s-a arătat că mare parte din informațiile scriitorilor antici fusesse greșit înțelese, sau că erau cu totul false, s-a dezvoltat printre oamenii erudiți o îndoială față de orice literatură antică. De exemplu, nu numai că Iliada lui Homer a fost declarată a fi o legendă, dar însăși existența cetății Troia, a fost tăgăduită, pînă cînd Heinrich Schliemann a scos-o la iveală prin săpături, și a dovedit existența ei.

Această îndoială față de scrierile antice, bine întemeiată în multe cazuri, s-a extins și la scrierile biblice. Această atitudine însă s-a schimbat foarte mult de la începerea noului secol, rezultatele explorărilor în Orientul Apropiat au contribuit mai mult ca ori și ce altceva la realizarea acestei schimbări.

În potopul de lumină revărsat de arheologie asupra civilizațiilor antice, Vechiul Testament se prezintă, după noi, vrednic de încredere din punct de vedere istoric.

Explorări extensive de suprafață și numeroase scoateri la iveală prin săpături a unor poziții îngropate din antichitate, au adus la lumină dovezi care nu numai că au înviat civilizații antice în fața ochilor noștri, dar de asemenea ne ajută să reconstruim istoria antică și plasează națiunile menționate biblic în adevăratul lor cadru istoric.

S-au găsit chei care au făcut în stare pe savanții moderni să descifreze alfabetele de multă vreme uitate, ca hieroglifele egiptene și hitite, scrisul cuneiform, sumerian și babilonian, sau scrisul alfabetic al locuitorilor

riilor antici ai Palestinei și ai Siriei. Limbi moarte de mii de ani au fost înviate și gramaticile și vocabularele lor fixate. Nisipurile Egiptului și ruinele Asiei de Apus, au dat la iveală o bogăție de material literar care fusese ascuns și păstrat timp de milenii. Aceasta face în stare pe savantul modern să reconstruiască mare parte din istoria acestor națiuni, ca și religia, și cultura lor. Cetăți ca Lachis, Hazor, Meghido și Ninive — pentru a menționa numai câteva — ale căror nume apar în Biblie sau în alte izvoare antice, dar al căror loc era cu totul necunoscut, au fost din nou descoperite și au fost dezgolate prin săpături. Templele și palatele lor ruinate au fost scoase la iveală. Școlile, bibliotecile și mormintele lor au fost găsite. Ele au predat tainele lor ce au fost ascunse multă vreme și au contribuit la sporul de cunoștințe ce crește foarte repede cu privire la lumea antică, lume în care au trăit bărbații biblici și în care au fost produse paginile ei sacre. S-au cheltuit milioane pentru a reconstrui Orientul Antic. Bărbați învățați, nobili și-au dat sănătatea și în multe cazuri chiar viața în scopul acesta și s-au scris volume cuprinzătoare pentru a raporta descoperirile ultimului secol și jumătate.

Providența divină poate fi văzută în această desfășurare de lucruri. Cum se poate explica astfel faptul că tot acest material neprețuit a fost ascuns de văzul oamenilor timp de atât de multe secole? Pentru ce tot acest material a ieșit la iveală atunci când era necesar spre a se arăta veracitatea Cuvântului lui Dumnezeu și a istoriei sacre? Un ochi veghetor l-a păstrat pentru timpul când își va îndeplini partea, spre a mărturisii în favoarea adevărului.

Putem cita aici pe W.F. Albricht, spre a arăta marea câștig pe care l-au obținut studiile biblice din cercetările arheologice care au cuprins lumea savantă, în evaluarea istorisirilor biblice. În 1935 el scria :

„Cercetările arheologice făcute în Palestina și în țările învecinate în decursul secolului trecut, au revoluționat complet cunoștințele noastre cu privire la fundalul istoric și literar al Bibliei. Ea nu mai apare ca un monument absolut izolat al trecutului, ca un fenomen fără de legătură cu mediul. Ea își ia locul acum într-un context care devine tot mai bine cunoscut cu fiecare an. Văzută pe fundalul antic al Orientului Apropiat, nenumărate obscurități se clarifică și noi începem să cunoaștem dezvoltarea organică a societății și culturii ebraice ; cu toate acestea, unicitatea Bibliei, atât ca o capodoperă a literaturii, cât și ca document religios n-a fost slăbită, și nu s-a descoperit nimic ce ar tinde să tulbure credința religioasă atât a iudeilor cât și a creștinilor”.

Spre mijlocul secolului XIX au fost întreprinse cercetări și săpături aproape pretutindeni în Egipt, în Mesopotamia și în Palestina. Până la această dată, Biblia a fost singura sursă pentru istoria Asiei Mici. Ea singură înainta până în întunerecul timpurilor. În ea sînt amintite nume de popoare și de personaje asupra cărora grecii și romanii antichității nu posedau nici un fel de informații.

Paul Emille Botta, așa cum am spus mai sus, descoperă la Corsabad pe Tigru, dărîmăturile unei metropole cu o vechime de peste 4.000 de ani și care a dat primul martor în favoarea Bibliei — Sargon, regele legendar al Asiriei. Biblia vorbește despre el în Is. 20,1. „În anul cînd a venit Tarton la Asdod,

trimis de Sargon, împăratul Asiriei să bată Asdodul și l-a luat”.

După doi ani, un tânăr diplomat și arheolog englez, A.N. Layard, dezgroapă cetatea biblică numită Calah și care poartă acum numele lui Nimrod din Biblie.

„El a domnit la început peste Babel, Erec, Acad și Calne, în țara Sinear.

Din țara aceasta a intrat în Asiria ; a zidit Ninive, Rehobot — Ir, Caleh” Gen. 10,10-11.

Curînd după aceea, niște săpături întreprinse de Rawlinson, cel mai de seamă asiriolog, au îngăduit să se descopere la 11 Km. de Corsabad, capitala asiriană Ninive și biblioteca vestită a regelui Asurbanibal; iată deci Ninive din Biblie, despre care vorbesc profeții Vechiului Testament. Iona 1,2.

La începutul secolului al XIX francezul F. Champolion izbucise să descifreze hieroglifile egiptene. După 1850 Rawlinson, organizatorul săpăturilor de la Ninive a pătruns de asemenea în misterul scrierilor cuneiforme. Documentele antichității încep să vorbească.

Dacă pe o hartă se trag două linii, plecînd din Egiptul antic, spre a ajunge în Golful Persic, prima înglobînd Palestina și Siria și traversînd Tigru și Eufratul, iar a doua mergînd aproape de-a lungul marginilor deșertului Arabiei, obținem un fel de corn semilună. Cu 4.000 de ani în urmă, acest teritoriu numit „Cornul Fertil“ adăpostea nenumărate civilizații, ceea ce a făcut ca din timpul epocii de piatră, pînă la apogeul lunii greco-romane, acesta să fie centrul culturii lumii din acel timp.

Dacă privim această lume așa cum era ea, cam în jurul anului 2 000 în Hr. putem constata că pe măsură ce ne îndepărtăm de „Cornul Fertil“, întîlnim tot

mai puține urme de viață culturală și de civilizație. Popoarele din alte continente par ca adormite. În insula Creta, adică în Mediterana răsăriteană, se ivește prima putere maritimă. În Balcani, abia începe epoca bronzului. În Sardinia și în Galia, morții sînt îngropați în doimaue, în enorme morminte megalitice, ultima manifestare de mare anvergură a epocii de piatră.

În Marea Britanie, în preajma acestei epoci, s-a ridicat cel mai însemnat sanctuar megalitic, templul soarelui din Stonehenge, situat în apropierea actualului oraș Salisbury, și care constituie una din cele mai interesante curiozități turistice din Anglia. În Germania, pămîntul este încă lucrat cu pluguri de lemn.

La poalele Himalaiei, în valea Indusului, se stinge o civilizație izolată. Chiar și nesfirșitele steppe ale Asiei și Africii sînt scufundate în întuneric. De cealaltă parte a Atlanticului, continentul American abia se conturează.

Dimpotrivă, în „Cornul Fertil” și în Valea Nilului ne găsim în fața unui uimitor progres al civilizației. De o mie de ani, tronul Egiptului este ocupat de faraoni. În jurul anului 2000 î. Hr. această țară este condusă de Amehat I întemeietorul dinastiei a 13-a, a cărei autoritate se întinde din Arabia, pînă în țara Canaanului și în Siria, trecînd prin peninsula Sinai. De-a lungul coastei mediteraniene se găsesc bogatele cetăți feniciene. În Asia Mică, în inima actualiei Turcii, puternicul imperiu al Hititilor este pe cale să ia ființă. În Mesopotamia, între Tigru și Eufrat, stăpînesc regii din Sumer și Akkad, care își exercită suveranitatea lor de la Golful Persic, pînă la Izvoarele Eufratului.

Piramidele Egiptului, impunătoarele construcții ale Mesopotamiei, au văzut trecînd secole după secole. De două milenii atît pe valea Nilului, cît și pe acelea ale Tigrului și Eufratului, ferme și plantații de însemnătaea marilor exploatari actuale dotate cu canale de irigație, produceau cereale, trufandale și fructe alese. În „Cornul Fertil” se folosea scrierea cuneiformă, în Egipt cea hieroglifică. Poezii și funcționarii se foloseau de acestea pentru a reda gîndurile lor în timp ce scrisul era de mult timp nelipsit în tranzacții comerciale. Corespondențele păstrate pe tăblițe de pămînt ars și pe suluri de papirus, ne oferă o idee despre amploarea schimburilor, care se desfășura prin corăbii sau caravane de la Golful Persic, pînă la Siria și Asia Mică, din Egipt și pînă în Cipru și Creta și chiar pînă la Marea Neagră. Mărfurile cele mai căutate erau arama din minele Egiptene de la Sinai, argintul munților Taurus din Asia Mică, aurul și fildeșul Somaliei și Indiei, purpura cetăților feniciene, tămîia și mirodeniile rare din sudul Arabiei, pînza de in a manufacturilor egiptene și minunatele vase crețane.

Literatura și științele erau la apogeul lor. În Egipt lua naștere prima literatură și prima poezie profundă, Mesopotamia își trăia deja renașterea. La Akkad filologii alcătuiau prima gramatică și cel dintîi dicționar în două limbi. Epopeia lui Ghilgames, vechile legende sumerene despre creațiune și potop, au fost transpuse în limba akkadiană și deveniră minunate poeme epice. Medicii dispuneau de culegeri de rețete și preparau medicamentele cu ajutorul plantelor medicinale verificate. Aceia dintre ei care practicau chirurgia, aveau cunoștințe precise de anatomie.

Cu 1500 de ani înaintea lui Pitagora, niște matematicieni din Egipt, au ajuns pe cale practică la aceleași rezultate cu ale lui. Experiențele lor au ajutat inginerilor Mesopotamiei să extragă rădăcina pătrată. Astronomii au ajuns să observe drumul planetelor.

Se pare că aceste țări au trăit în pace și în cea mai mare prosperitate, deoarece nu s-a găsit nici un text al epocii aceleia, care să amintească despre vre-un război de amploare.

Dar în mijlocul „Cornului Fertil” din întinderile sărace ale deșertului Arabiei, acolo unde îl scaldă valurile Oceanului Indian, triburi nomade de rasă semită, se avîntară fără să poată fi oprite, în direcția nordului și nord-vestului, în apele Mesopotamiei, Siria și Palestina. În valuri succesive, acești Amoriti, cum erau numiți, atacară imperiile. Sub loviturile lor puternice s-au prăbușit regatele din Sumer și Akkad, în anul 1960 î. Hr. Invadatorii au înființat o serie de state și dinastii, dintre care una a reușit să se impună și anume. prima dinastie a Babilonului a cărei suveranitate a dura de la anul 1830 pînă la 1530 î. Hr., al șaselea rege al ei fiind vestitul Hamurabi.

Unul dintre aceste popoare nomade, a fost chemat să joace un rol, de o însemnătate covârșitoare în soarta a milioane de oameni. Este vorba de un mic grup, poate chiar numai de o familie necunoscută și nebăgată în seamă, ca un fir de nisip într-un pustiu — familia lui Abraam, tatăl patriarhilor.

Dar să urmărim acum citeva din descoperirile arheologice care au venit să confirme cele ce Sfînta Scriptură a reprezentat cu mult timp în urmă, descoperiri care au reînviat Egiptul.

tul, Mesopotamia și Palestina antică.

Descoperirile arheologice din Egipt au fost la fel de folosite pentru cercetătorul biblic, ca și pentru lingvist, istoric, iubitorul de artă, sau cercetătorul religiei antice. Nici o altă țară nu a păstrat mai multe picturi murale, reliefuri săpate în piatră și în lemn, mai multe obiecte de uz zilnic ca : mobilier, unelte casnice, instrumente muzicale, unelte meșteșugărești sau pentru agricultură, arme, sau mai multe documente scrise pe material perisabil. Prin tablourile în culori și în relief descoperite, cunoaștem îmbrăcămintea și înfățișarea amoriților, cananiților, filistenilor și hitiților și a uneltelor lor, a armelor și a felului lor de a face război.

Cîteva exemple de descoperiri importante făcute în Egipt, ne pot ajuta să înțelegem mai bine istorisirile Vechiului Testament. Din secolul al 20-lea datează istorisirile despre Siauhe un mare demnitar la curtea Egipteană, care pentru motive necunoscute a fugit în răsărit, ca și Moise cu cîteva secole mai târziu. El s-a refugiat în Siria și a trăit ani de zile printre cananiți. Descoperirea făcută despre el și cunoscută astăzi, reprezintă situația pe timpul său, cu aproximativ 100 de ani mai înainte de chemarea lui Abraam.

În mormîntul unui nobil egiptean de pe vremea lui Abraam, s-a găsit un tablou mural colorat, care zugrăvește sosirea a 37 de oameni — bărbați, femei, copii — din Palestina. Pictura, atît de bine păstrată în ciuda vechimii ei de aproape 4000 de ani, dă impresia că a fost zugrăvită numai cu cîteva ani mai înainte. Aceasta ne dă imaginea vizitei lui Abraam în Egipt, descrisă în Geneza 12.

Inscripția citită pe un papyrus pe care unul din egipteni îl ține în mînă, spune că aceștia sînt „locuitorii nisipurilor“, adică semiți. Conducătorul lor se numea Abișai.

Abișai este un nume tipic semit. După cucerirea Canaanului de către Iosua, în timpul domniei celui de al doilea împărat al lui Izrael, citim în 1. Sam. 26,6 : „David a luat cuvîntul, și vorbind lui Abimelec, Hetitul, și lui Abișai, fiul lui Teruia și fratele lui Ioab, a zis : „Cine vrea să se coboare cu mine în tabăra lui Saul ?“. Și Abișai a răspuns : „Eu mă voi pogori cu tine“. Abișai din Vechiul Testament, era tatăl lui Ioab, conducătorul oștilor lui David, care a trăit către anul 1000 în. Hr., cînd Izrael ajunsese o putere mare.

Dat fiind că acest tablou datează din anul 1900 în. Hr. deci cam în timpul patriarhilor, ne putem imagina pe Abraam și „casa sa“.

Fiecare cititor al Bibliei ar fi cîștigat dacă ar studia acest tablou edificator, întrucît Abram trebuie să fi purtat veșminte asemănătoare și suita lui trebuie că a avut același fel de unelte, arme și instrumente muzicale ca cele zugrăvite aici.

Cu totul deosebite sînt însă o serie de texte magice — blesteme scrise, prin care regii egipteni căutau să-și nimicească dușmanii lăuntrici și externi.

Două serii de astfel de texte de blesteme magice provin din perioada patriarhală. Însemnătatea lor constă în prezentarea a 100 de nume ale cetățivilor canaanite. Mai bine de jumătate din ele pot fi indentificate ca fiind amorite, ceea ce coincide cu cele amintite în Sf. Scriptură (Gen. 14,13 ; 15,16), cum că Palestina era în mîna Amoriți-

lor. Aceste texte conțineau nume de cetăți ca de exemplu (Ierusalim, Ascalon (Jud. 1,18) ; (Iosua 19,29) ; (Iosua 11,1 ; Bet-Saneș (Iosua 15,10), Afec (Iosua 12,18) și Sihem. Aceasta dovedește că cetățile amintite în Biblie existau în sec. 19—18 în. Hr., deoarece vasele și statuetele în discuție sînt în această epocă. De altfel, Abraham a vizitat două din aceste cetăți ; el a fost la Melhisedec „Împăratul Salemului“, adică la Ierusalim și la Sihem, găsit astăzi la poalele muntelui Garizim. În ultimii 40 de ani au fost regăsite cetățile Betel, Mițpa, Ghezar, Lachiș, Ghezer și Gat, Ascalon și Ierihonul.

Regii egipteni ne-au lăsat liste conținînd sute de nume de cetăți din Palestina și Siria cucerite de ei. Aceste liste egiptene ne ajută a înțelege mai bine capitolele geografice ale cărții lui Iosua. Ultima din aceste liste este săpată pe zidurile Templului de la Karnak, de către regele Sișac, care a jefuit Ierusalimul în al 5-lea an al lui Roboam, fiul lui Solomon (1 Regi, 14,25—26).

Scrisorile de la Amarna, una dintre cele mai senzaționale descoperiri făcute în Egipt, arată că limba diplomatică a vremii era babiloniană. Scrisorile dovedesc slăbiciunea politică a Egiptului în sec. XIX-lea în. Hr., pe vremea cînd Iosua și bătrîinii au luat în stăpînire Canaanul. Una din scrisori provine de la regele Ierusalimului Abu-Chepa ; un hitit, care solicita arme și ostași din Egipt, pentru a apăra cetatea sa de invadatorii Habiru, care ocupaseră deja părți însemnate ale țării. Dacă Habiru din această scrisoare sînt Ebreii, cum foarte mulți savanți consideră, avem atunci istoria cuceririi Canaanului din izvor Canaanean.

Cetățile Canaanului erau fortărețe de apărare și erau mici în comparație cu metropolele Mesopotamiei sau acelea de pe malurile Nilului.

La Tell el-Hasi, care era Eglonul din Biblie, vechea cetățuie nu avea mai mult de o jumătate de hectar ca suprafață. La Tell es-Safy, Gatul de altă dată, avea 5 ha. La Tell el Matesselim, Meghido, cam aceeași suprafață: Tell el Zakariyah-Areha din Biblie, mai puțin de 4 ha.

Monumente în formă de stâlpi înalți de piatră erau deseori înălțați de regi egipteni, pentru a comemora biruințele lor și succesele lor politice. Una din așa numitele „stele“ înălțată de faraonul Mernephta, probabil în perioada judecătorilor, menționează pe Izrael ca popor nestabil pe care el îl biruise în una din campaniile lui. Inscripția este importantă prin faptul că ne dă prima menționare extra biblică a existenței Izraeliților în Palestina.

Nu putem să nu menționăm aici descoperirea celor mai de timpurii inscripții alfabetice în peninsula Sinai. Ele au fost găsite pe la 1904—1905 în cursul explorărilor făcute la vechile mine egiptene de cupru și turcoaz în două văi apusene la Sinai.

Multe inscripții hieroglifice lăsate de egipteni în mine, descoperă istoria exploatării lor în toate amănunțele, cum și faptul că de obicei erau folosiți semiți din Canaan, ca să lucreze pentru egipteni. Unul dintre cănăaniții aceștia, pe când observa pe egipteni cum foloseau hieroglifele lor greoaie pentru a-și scrie rapoartele, a făcut una din cele mai mari invențiuni din toate timpurile în domeniul scrisului. De fapt, el a inventat

un scris care pînă în zilele noastre nu a mai fost îmbunătățit sau simplificat. Alfabetul cu aproximativ 25 de semne. Invențiunea s-a făcut în vecinătatea regiunii unde au fost scrise de către Moise cărți ale Bibliei, și chiar înainte de timpul lui Moise. Capacitatea de a scrie era evidentă și era ceva obișnuit în Trans-Iordania pe vremea lui Ghedeon, după cum se citește în Judecători 8, „A prins dintre cei din Sucot un tînăr pe care l-a întrebat, și care i-a dat în scris numele căpeteniilor și bătrînilor din Sucot; erau șaptezeci și șapte de bărbați“.

Savanții nu au certitudinea datei, cînd anume a fost izvodit acest sistem alfabetic din districtul minier de la Sinai — în secolul al 16-lea în. Hr., dar sînt cu toții de acord că aceasta s-a petrecut înainte de vremea lui Moise. Importanța acestei descoperiri, poate fi comparată numai cu invenția tiparului cu litere mobile, din sec. 15-lea al erei creștine. Această descoperire a contribuit mult la îndepărtarea îndoielii că Moise ar fi putut scrie cărțile puse lui în socoteală.

Vorbind de Egiptul antic, trebuie să amintim, să subliniem una din marile descoperiri făcute în armata franceză, cînd în 1799 a descoperit frumoasa piatră de la Roseta, care a devenit cheia pentru descoperirea misteriosului scris egiptean hieroglific. Această placă de bazalt negru a ajuns unul dintre obiectele cele mai valoroase în colecțiile fabuloase ale Muzeului Britanic din Londra.

Inscripția trilinguală de pe piatră este repetată pe grecește, demotică (egipteană tîrzie cursivă) și în hieroglife (vechea tîrzie cursivă) și în hieroglife

(vechea scriere pictografică). Descifrarea integrală a fost făcută de Jean Francois Champollion, un strălucit tînăr francez, la 1822.

Constatăm așa dar, că solul Egiptului a păstrat material care revarsă lumină asupra diferitelor perioade biblice, asupra timpului patriarhilor, al Exodului, Judecătorilor, Regilor, și asupra epocii de după exilul Babilonian. Dovezile din Egipt acumulate și luate ca un tot, apără și confirmă rapoartele Vechiului Testament și atestă acuratețea istoriei ei.

Este adevărat că sînt și unele evenimente biblice, ale istoriei biblice pentru care nu avem încă confirmări arheologice. De exemplu, nu găsim nici o urmă despre Iosif, nici un document cit de mic și nici un monument. Arhive păstrate cu o minuțiozitate vrednică de invidiat, se întrerup deodată în anul 1830 în.Hr. nu mai există nimic din istoria Egiptului, pînă spre anul 1580 în.Hr., și este explicabil că ceva îngrozitor s-a abătut asupra Văii Nilului în anul 1730. Nenumărate coloane de războinici, iuți ca fulgerul au năvălit în țară. Hicsoșii, triburi semitice venind din Canaan și Siria îneacă totul în sînge. Anul 1730 însemnează sfîrșitul subit al unui imperiu ce durase 1300 de ani.

Istoria biblică a lui Iosif și șederea fiilor lui Izrael în Egipt, cad tocmai în timpul perioadei în care hicsoșii ocupau țara.

Nu este de mirare că nu s-a găsit nici o urmă în documentele egiptene contemporane. Și totuși arheologia dispune de dovezi indirecte cu care să se dovedească veracitatea istoriei lui Iosif.

C. Adv.

NECROLOG

„Învăță-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă. Ps. 90, 12“.

— Cu durere aducem la cunoștința frățietății noastre încetarea din viață a fratelui Radu Zinovie, pastor-pensionar al bisericii noastre, care a adormit în Domnul la data de 9 ianuarie 1971, în Sârmaș, Jud. Mureș.

Născut în anul 1898 în Com. Laslăul Român, fr. Radu Zinovie primește credința adventă și în anul 1928 îl găsim în rîndul pastorilor Bisericii A.Z.S., rămînînd un sincer și credincios slujitor al ei, pînă la data de 31 decembrie 1959 cînd iese din cadrul activ a pastorilor bisericii noastre. Pînă în ultimele clipe rămîne credincios soliei pe care a propovăduit-o în toată viața sa cum și un sfătuitor plin de iubire pentru frații din comunitatea Sârmaș. Cuvîntul Sfințelor Scripturi de mîngîiere și speranță a fost rostit cu această ocazie de fr. I. Tachici, președintele Uniunii, fr. A. Delea, președintele Conferinței A.Z.S. Cluj, fr. Laszlo St., secretarul Conferinței Cluj, cum și de pastorul comunității Sârmaș, fr. Sôo Karoly.

— În ziua de 14 august 1973, se stinge din viață fr. Marin Sopîrlache din comunitatea A.Z.S. Furculești. Fr. Sopîrlache a fost unul dintre primii credincioși adventiști din Teleorman, fiind botezat în anul 1912 de către regretatul membru al bisericii advente din aceste locuri, fr. Ivăncică Ștefan.

În tot timpul vieții sale fr. M. Sopîrlache a fost un sincer și devotat credincios, slujind lui Dumnezeu și bisericii în simplitatea convingerilor sale, asemenea credincioșilor din biserica apostolică. Anii l-au încercat mult îndeosebi în timpul teroarei antonesciene dar a rămas credincios convingerilor și mărturisirii sale de credință. Un meseriaș talentat și cinstit, a fost de un real folos la locul muncii sale.

Înmormîntarea a avut loc pe data de 16 august 1973 în comuna Furculești. Cuvîntul mîngîierii divine fiind rostit de către frații: Uba Marin, Cîrstea Gheorghe și cel ce semnează aceste rînduri.

— Ca un fulger într-o senină zi de vară, așa ne-a surprins pe toți încetarea din viață a fr. Crișan Traian, pastor în Conferința Bacău, districtul Rădăuți.

Fratele Crișan Traian încheie lucrarea slujirii și chemării sale la vîrsta cînd omul este che-

mat de fapt să dea lumii lucrările maturității sale.

Născut în anul 1926, fratele Crișan Traian se alătură în 1956 slujitorilor lui Dumnezeu, după terminarea studiilor sale teologice, slujind cu credincioșie și devotament cauzei bisericii căreia i-a închinat viața sa. În 1961 fr. T. Crișan este întărit ca pastor al bisericii advente, calitate în care lucrează pînă cînd închide ochii, în ziua de 30.VII.1973, plătind cu prisosință tribut chemării sale. O suferință mai veche, o afecțiune cardiacă face ca inima acestui tînăr slujitor al lui Dumnezeu să înceteze a mai bate, în clipa în care acesta a ieșit din apa botezului. În adevăr, patriarhul Iov avea dreptate cînd spunea: „Omul născut din femeie are viața scurtă“ (Iov 14).

Înmormîntarea a avut loc în Com. Sepreuş, Jud. Arad, fiind condus la locul odihnei sale, de familie, de colegii și frățietatea ce l-au cunoscut. Frații Cazan Petru, Constantinescu Alexandru, Cazan Gh., Chiorăscu Costache și semnatarii acestor rînduri, au rostit cuvinte de mîngîiere pentru familie și inimile îndurerate.

D. POPA

Curierul
ADVENTIST